

WESTERN ROMAN
LASO

cijena 150d broj 689

Dirk
Fletcher:

**TEKSAŠKI
TIRANIN**

Dirk Fletcher

TEKSAŠKI TIRANIN

Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR »Vjesnik« (predsjednik Poslovnog odbora **Vjekoslav Koprivnjak**)
– RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (v. d. direktora **Božidar Radman**).

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o., OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije »Romani i stripovi«: **dr Ivan Krtalić**

Uređivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke »Super strip« i »Trag«), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašićek**, **Ana Župan** (ljubavni roman).

Redakcija: **Sonja Dunduš** (daktilograf), **Ana Hrastović** (novinar), **Zdenka Jozić-Beck** (redaktor), **Pero Kvesić** (novinar), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegčić** (teh. sur.), **Hrvoje Prčić** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Biserka Pupavac** (pomoćnik gl. urednika za ekonomske poslove).

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

DIRK FLETCHER: TEKSAŠKI TIRANIN
Naslov originala: SPUR TAXAS TART
Recenzija: Davorka Živković
Prijevod: Lucija Posavec
Copyright: GPA
LASO 689 izlazi 26. 12. 1986.

I

Došli su sa zapada. Sunce im je bilo iza leđa, tako da im nitko s ranča nije mogao vidjeti lica.

Bilo je nesnosno vruće već cijeli tjedan. Oblaci prašine dizali su se nad suhom teksaškom prerijom. Dvojica radnika na ranču »Flying R« večerala su s obitelji vlasnika Matta Rogersa. Matt nije bio kod kuće. Odjahao je do rijeke Clear da pregleda pašnjake što su se nalazili uz riječnu obalu. Za stolom su bila njegova djeca i žena.

Nisu opazili došljake sve dok se nije začuo pucanj i cviljenje psa.

Luke skoči sa stolice i dotrči do prozora.

– Prokletstvo! To je Smoky! Ubili su ga!

Luke zgrabi pušku i pojuri na dvorište, ali kad je otvorio vrata, začuju se pucnjevi i on potrči natrag. Na prsima je imao dvije velike crvene mrmlje...

* * *

Kuća i okolne staje bile su u plamenu. U dvorištu su ležala polugola mrtva tijela. Napadači su podboli konje tjerajući is-

pred sebe stoku, oko petsto grla. Krenuli su prema sjeveru, kao da namjeravaju doći do željeznice i Dodge Cityja u Kanzasu.

Ljudeskara s ožiljkom na licu bio je zadovoljan. Dvojicu pomagača ubili su mu na ranču, ali s malo sreće moći će odvesti stoku tamo kamo su naumili. Mogao bi je vrlo povoljno prodati Gallowayu. On i njegova dva kompanjona mogli bi od tog novca godinu dana živjeti na visokoj nozi u Fort Worthu ili Houstonu.

Fort Worth! To je pravi grad!

II

Spur McCoy sjedio je u kožnatom naslonjaču u uredu banke Texas Republic, što se nalazila u gradiću Clearwater. Ova-
mo je došao na poziv senatora iz Teksasa.

Mali čovjek sa zlatnim lancem na prsima šetkao je od prozora do prozora i žustro govorio. Povremeno bi se okrenuo i pogledao trojicu ljudi koji su sjedili pred njim.

– Mislim da je vrijeme da

podrežemo krila Doaku Gallo-
wayu, da postane jednak sa
svim stanovnicima okruga Gal-
loway. On ovdje živi i ponaša se
kao kralj. Mi trebamo šerifa ko-
ji će znati da mu se suprotstavi.

Pokraj Spura sjedila su dvoji-
ca srednjih godina. Jedan je bio
u radnom odijelu, a drugi je no-
sio jeftinu crnu jaknu i bijelu
košulju.

— Slažem se, Victore. Svi zna-
mo da nam treba šerif. Koliko
smo ih imali lani? Trojicu ili čet-
voricu? Dvojica su otišla prije
nego što su ih ubili, a dvojica su
su završila na groblju. Je li ovo
naš novi kandidat? — zapita
čovjek u crnom i okrene se k
Spuru.

Victor kimne.

— Gospodo, dopustite da vas
upoznam sa Spurom McCoyem.
On je došao po preporuci našeg
senatora Johna Folanda. John
je obećao da će nam pomoći i
ispunio je obećanje. Ovdje sjedi
čovjek koji bi mogao riješiti na-
še nevolje.

Spun ustane:

— Dobar dan, gospodo! Na-
dam se da ću riješiti vaše nevo-
lje na obostrano zadovoljstvo.

— Pazi leđa! — vikne čovjek
u radnom odijelu.

Spur se strelovito okrene i is-
tovremeno izvuče revolver. Za
to mu je trebalo manje od pola
sekunde.

Clint Bascomb izvadi kutiju
cigara iz džepa crne jakne i na-
smiješi se.

— Gospodo, čini se da ovdje
imamo dobrog kandidata. Vi-

sok je, jak i dobro rukuje revol-
verom.

— To nikome ne pomaže ako
mu pucaju u leđa — reče Rick
Yettlow, čovjek u radnom odi-
jelu. Bio je vlasnik konjušnice i
polovice svih trgovina u gradu.
— Nemojte zaboraviti da su dva
posljednja šerifa ubijena s leđa.

Spun se polako ledima pri-
makne zidu. U ruci je još držao
revolver.

— Sine, je li ti revolver ispra-
van? — upita ga Yettlow.

— Nije.

— Štitnik otponca pomaknut
je naprijed.

— Točno. Mogu uštedjeti go-
tovo pola sekunde jer ne mo-
ram tražiti rupu u kojoj je oki-
dač. Jednostavno prstom prije-
dem duž donje strane cijevi i
pritisnem obarač.

Bascomb ga zapita je li on re-
volveraš profesionalac. Spur
odgovori da nije.

— Senator je bio pomalo ne-
jasan dok je objašnjavao čime
ste se prije bavili. Rekao je da
ste čovjek od zakona, da nikad
niste osuđivani i da ste najpo-
godnija i najbolja osoba za ovaj
posao koju je mogao pronaći.

— Zahvalit ću senatoru Fo-
landu na lijepim riječima kad
ga sljedeći put vidim.

— Ljudi, što čekamo?! — reče
Victor. — Izaberimo Spura
McCoya za novog šerifa, i to od-
mah!

Tri ruke se odmah podignu.
Spur je bio jednoglasno izabran
za novog šerifa okruga Gallo-
way.

– Hoću li imati pomoćnika?
– upita Spur.
– Imamo toliko sredstava da zaposlimo jednoga, ali na tom položaju nema nikoga više od godine dana. Posljednji je umro od metka u trbuhu. – Baskombove riječi nisu bile ohrabrujuće.

Nakon pola sata Spur se preselio u šerifov ured, uz koji su bile dvije zatvorske ćelije. Najprije je pregledao oružje što mu je bilo na raspolaganju. Osim spenserice i nove vinčesterke, našao je i par kratkih dvocijevki.

Spur potraži pilulu, a zatim skрати kundak na jednoj od dvocijevki, tako da je iza obarača imao dovoljno mjesta da pušku uhvati objema rukama. Potom je otišao u obližnju trgovinu i posudio pilu za rezanje metala. Skratio je i pušćane cijevi. Odvagnuo je težinu skraćene puške, prebacujući je iz ruke u ruku. Bio je zadovoljan. Nitko se neće usuditi da se suprotstavi toj skraćenoj dvanaestokalibarskoj dvocijevki. Krenuo je u obilazak grada s njom u ruci.

Glavna ulica u Clearwateru sastojala se od dva niza zgrada. U prizemlju su bile male trgovine i zanatske radionice. Tu su bile i četiri gostionice i kockarnice – prilično dobro za mali teksaški grad. Kovačnica je bila najveća i najljepša koju je Spur u posljednje vrijeme vidio.

Spur je na prsima nosio zvijezdu, jer je odlučio da što prije upozna ljude, a i oni njega.

Osim toga, htio je da se što prije sukobi s onima kojima nije stalo do reda i mira u gradu, pa da onda odluči što će poduzeti.

Spur McCoy došao je iz Agencije za suzbijanje kriminala, čije je sjedište za zapadni dio zemlje bilo u St. Louisu. Dobio je naređenje da što prije krene u Clearwater u Teksasu, oko sto trideset milja zapadno od Fort Wortha, i ondje uspostavi red. Pri tome je morao paziti da ne strada mnogo ljudi i da za to vrijeme poslovi i život u gradu teku što normalnije.

Spur se nadao da će obaviti zadatak, premda je znao da se na Zapadu nikad ne zna što se može dogoditi i da život tu malo vrijedi.

Bio je vrlo visok čovjek za ono vrijeme, a to je bilo daleke 1873. godine. Bio je snažan, smeđe kose i crnih očiju.

U svojoj trideset drugoj bio je vrhunski revolveraš. Izvrsno je gađao iz puške, boksao i rukovao nožem.

Odrastao je u New Yorku, u bogatoj trgovačkoj obitelji. Diplomirao je na Harvardovu sveučilištu kad su mu bile dvadeset četiri godine. Radio je dvije godine u tvrtki svoga oca, a onda je neko vrijeme bio u vojsci, odakle je izašao sa činom kaptana. Pozvan je u Washington, gdje je radio za njujorškog senatora Arthura B. Waltona, dugogodišnjeg prijatelja njegove obitelji, a onda je, nakon osnutka Agencije, postao jedan od njenih prvih agenata. Poslali su

ga na Zapad jer je bio izvrstan jahač i jer je redovito pobjeđivao na natjecanju u streljaštvu.

Spur se zaustavio u svakoj gostionici bar toliko da je svatko mogao dobro pogledati njegovu skraćenu pušku, vrstu oružja kakvu nitko tu još nije vidio. Posjetio je sve trgovine i predstavio se vlasnicima, koji su ga lijepo dočekali i upozorili ga da bude pažljiv i oprezan.

Brijač je bio malo određeniji:

— Posljednji šerif kojeg smo imali izdržao je samo tri dana, a onaj što ga je ubio izjavio je da će sljedeći biti živ samo tri sata nakon stupanja na dužnost. Danas je dan kad moraš pripaziti na leđa, šerife.

Izašavši iz brijačnice, Spur začuje pucnjeve s drugog kraja ulice. Dvojica su stajala nasred ulice i pucnjevima prisiljavala malog Meksikanca da skače, kako ne bi izgubio prste.

Spur zastane i promotri prizor. Na lijevoj strani ulice nalazile su se dvije zgrade s krovovima kao stvorenim za prikrivanje nekoga tko bi mu mogao pucati u leđa. Na desnoj strani bila je uska prilazna ulica, gdje se također netko mogao sakriti. On polako izvuče revolver. Zajedno s puškom mogao je bez punjenja ispaliti osam metaka. Zaključio je da će biti zaštićen ako stane ispred trgovine željeznarijom. Onaj koji bi se mogao sakriti u uličicu morat će se posve otkriti želi li pucati, jer je trgovina bila na desnoj strani i prilično daleko. Osim toga, tr-

govina će mu štititi leđa, tako da pucanja u leđa neće biti.

On polako krene ulicom. Ponovo su se čuli pucnjevi, krikovi i smijeh. Zatim su pucnjevi prestali. Ona dvojica ponovo su punila revolvere. Bili su to kauboji pomalo krivih nogu, u čizmama s povišenim potpeticama, u izbljedjelim košuljama i u trapericama. S vremena na vrijeme krišom bi pogledali u Spura, koji im se polako primicao.

Kad je Spur stigao do trgovine željeznarijom, okrenuo se prema onoj dvojici. U lijevoj ruci mu je bila skraćena dvocijevka uperena u tlo.

— Sad bi bilo dosta igre! — zagrmí. Ulični žamor odjednom zamre. — Rekao sam da je dosta! Jeste li me čuli, vas dvojica s revolverima?! Polako ih spustite na tlo i dodite ovamo!

Iznenadeno su ga pogledali. Činilo se da se tome nisu nadali.

— Samo smo se malo šalili!

— dovikne jedan.

— Dobro, a sad učinite kako sam vam rekao!

— A što ako ne poslušamo?

— reče viši od dvojice koji je nosio veliki smeđi šešir i premda je bio odjeven kao kauboj, bio je blijed, poput čovjeka koji malo vremena provodi na otvorenom.

— Ako ne poslušáš, mogao bi progutati olovo ili provesti desetak dana u zatvoru.

— Ja ne, šerife. — Onaj blijeda lica polako stavi revolver u opasač i raširi noge. — Baš bih

se htio s tobom malo zabaviti.

– Ne pokušavaj to! – upozori ga Spur.

Tog trenutka on opazi da se u sjeni kuće preko puta nešto miče. Ne pomaknuvši se, vidje drugog čovjeka na krovu.

– Ne odustajem, šerife. Samo ti i ja. Ovaj ovdje će otići.

– Ako želiš umrijeti, a ti pokušaj – odvрати Spur.

– Kretat ćemo se jedan prema drugom – reče revolveraš.

– Meni se sviđa ovdje – odvрати Spur. – Ti kreni prema meni.

– Jesi li lud? To se tako ne radi!

– Zar sam te ražalostio, momče? Imaš noge, pa kreni prema meni ili baci taj revolver na tlo!

– Neka ti bude. Ionako si mrtav čovjek!

Bio je udaljen tridesetak metara. Neće pucati prije nego što prijeđe polovinu udaljenosti, a njegovi pomagači ne smiju opaliti prije njega. Njegov pucanj će prikriti njihove. Spur je napeto promatrao mjesta gdje su se skrivali revolveraševi pomagači. Onaj u uličici vjerovatno ima samo revolver, a onaj na krovu sigurno ima pušku.

Revolveraš je sada do Spura bio udaljen jedva dvadesetak metara:

– Jesi li spreman da umreš, šerife! Baš si glup! Nećeš više biti šerif u ovom kraju!

Spur polako podigne kratku pušku, uperi je prema sjeni u pokrajnoj ulici i pritisne oba-

rač. Istovremeno izvuče revolver i zapuca prema rubu krova na zgradi preko puta.

Čovjek pred njim bio je toliko iznenađen da je zaboravio povući revolver. Samo je buljio u Spura.

– Što, do vraga, radiš s tom puškom?

Čuo se krik čovjeka na krovu, a onda se njegovo mrtvo tijelo otkotrlja i padne na tlo. Netko je iz sporedne ulice izvlačio drugo tijelo.

– Gledajte! Nance je ovdje imao još jednog pomagača! Nije čudo što je uvijek pobjeđivao u ovakvim dvobojima! – doviknuo je neki čovjek.

Čuo se žamor i ljutiti uzvici. Spur vrati revolver u opasač.

– Hajde, Nance, vratimo se poslu! Ti si me izazvao, pa imaš pravo nastaviti. Čekam te.

Revolveraš je oklijevao. Gledao je tijela mrtvih drugova kako leže u prašini, a onda iznenada krikne i uhvati se za držak revolvera. Uspio ga je izvući, no cijev je još bila uperena u tlo kad ga je posred prsa pogodio prvi Spurov metak. Posrnuvši, on pokušava podignuti revolver, ali Spur ponovo opali.

Nance je bio mrtav prije nego što je Spur došao do njega.

– Tko je on? – upita ljude oko sebe.

– To je Nance Galloway, sin Doaka Gallowaya – izvijesti ga netko od svjedoka obračuna. – Doak misli da je gospodar ovoga kraja samo zato što se ovaj okrug zove po njegovu ocu. –

Čovjek obriše znoj sa čela. – Zaboga, sad ćemo imati pravi rat. Kad Doak čuje za ovo, doći će ovamo s pedesetak svojih kauboja i pobiti sve što mu se nađe na putu.

III

Spur pogleda čovjeka koji je to rekao. Bio je to okružni nadzornik, u finom crnom odijelu sa zlatnim lancem na prsima, Paul Victor.

– Zar je Galloway spreman i na to? – upita Spur.

– Dakako. Sin mu je zadao mnogo glavobolje posljednjih godina, ali ipak mu je sin. Nance je spiskao toliko novca na kartanju i u provodima, da mu je Doak naposljetku kupio gostionicu, kockarnicu i javnu kuću. Otac se nije protivio da mu se sin zabavlja ako to donosi dobitak.

– Koliko je ranč udaljen od grada?

– Oko trideset pet kilometara.

– Znači, danas nitko ne može otići onamo i vratiti se do večeri. – Spur se okrene gomili od pedesetak kljudi što ga je pažljivo slušala: – Trebam dva čovjeka. Plaća je dolar na dan. Potrebam mi je netko tko ima vojničkog iskustva.

Javila su se trojica. Spur odabere dvojicu koji će biti izvidnica na putu prema Gallowayevu ranču:

– Kad ugledate veću skupinu jahača kako ide prema gradu, odmah požurite ovamo i ja-

vite nam to. Smjestite se nekoliko kilometara daleko od grada, tako da ih možete vidjeti na većoj udaljenosti. Imate li oružje?

Oni potvrđiše.

– Dobro. Možete krenuti. Htio bih da ste ondje prije mraka. Ulogorite se na skrovitu mjestu. Pazite da vas ne izda logorska vatra. Jedan mora biti budan cijelu noć.

Dvojica izvidnika odjure da što prije krenu iz grada.

Spur se okrene k Paulu Victoru.

– Gospodine Victore, želio bih da okupite sve muškarce u gradu koji su sposobni za borbu i koji, po potrebi, mogu biti spremni za pet minuta. Osim toga, trebalo bi organizirati stražu od pola noći do podne i od podne do pola noći. Svaki čovjek mora imati pušku i revolver i do pedeset metaka za jedno i drugo. Možete li to učiniti?

Victor je bio zamišljen i zabrinut.

– Većina ovih ljudi ne zna dobro rukovati oružjem.

– Ali isto tako ne žele biti ubijeni u krevetu – odvrati Spur i okrene se k gomili, kojoj su se svakog trenu pridruživali novi, jer se vijest o pogibiji Gallowayeva sina brzo proširila gradom. – Što mislite, ljudi, možemo li obraniti grad od bande razbojnika? Možemo li okupiti pedesetak ljudi koji će svakog trenutka biti spremni za obranu?

– Možemo!

– Računajte i na mene! – javi se netko.

– Ja i moja tri sina ćemo također pomoći! – čuo se drugi glas.

– Sazna li Galloway da je ovdje pedesetak ljudi spremno da brani grad, morat će dobro razmisliti prije nego što išta poduzme – rekao je šerif. – Ako ovdje postoji uhoda, neka što prije ode k njemu i izvijesti ga o svemu što se sprema.

– Pokušat ćemo – kimne Victor. – Mislim da bi bilo dobro postaviti stražu i na crkveni toranj. To je najviše mjesto u gradu. Sad ću napraviti popis dobrovoljaca.

Spur se promatrao ljude što su se okupili oko Victora razgovarajući o starim spensericama i vinčesterkama. Bili su uzbudeni i ljutiti, bilo im je svega dosta. Postalo im je jasno da je ovo trenutak kad bi mogli stati na kraj Gallowayu i njegovim na-busitim kaubojima.

Spur se vrati u svoj novi ured. Opazi da je netko unutra i brzo izvuče revolver.

– Čekajte! Ja sam ovdje jer želim pomoći – vikne čovjek.

Spur vrati revolver u korice.

– Kako ti je ime? – upita.

– Phillips, gospodine. Ed Phillips – ukočeno će čovjek.

– Opusti se, Phillipse. Nismo u vojsci. Želiš li biti moj pomoćnik? Plaća će ti biti dolar dnevno.

– Da, gospodine.

– Dobro. Najprije pronadi ključeve zatvora. Tu su negdje

u ovim ladicama. Zatim uzmi metlu i sve dobro pometi. Kad se smrači, zapali svjetiljku. Možeš spavati u krevetu u jednoj od ćelija ako želiš. Ja idem u hotel da nešto pojedem. Znaš li pisati?

Phillips potvrdi.

– Ako netko dođe i ostavi poruku, zapiši. Možda nitko neće doći. Ja ću se vratiti.

Spur je imao naporan dan i zaželio je da nešto dobro pojede. Nadao se da hotel ima blagovaonicu.

Uzevši putnu torbu, krenuo je prema jedinom hotelu u gradu. Nije ga iznenadilo što se hotel zove »Galloway«. Dobio je sobu na drugom katu s prozorom što je gledao na glavnu ulicu. Zavalio se na krevet koji je bio prilično tvrd, ali jastuk je bio mek, od perja, pa je zaključio da mu neće biti neudobno. Upravo se umivao kad je začuo kucanje na vratima. Prije nego što je uspio dohvatiti revolver, vrata su se otvorila. Provirilo je lice neke djevojke. Ona brzo uđe i zatvori vrata. Izgledala je preplašeno.

– Ne boj se – reče djevojka.

– Jesi li ti novi šerif?

Spur kimne.

– Zovem se Holly Kane. Trebam tvoju pomoć.

Spur obriše lice i ruke. Bio je gol do pasa, pa opazi da ga djevojka radoznalo promatra.

– Holly je lijepo ime. Ja sam Spur McCoy. Kako ti mogu pomoći? – upita promatrajući djevojku, kojoj nije moglo biti više od devetnaest godina.

– Pa... Doak Galloway je bio dobar prema meni... brinuo o meni otkako mi je otac umro. Dao mi je kućicu... i sve tako...

– Čini se da je Galloway vrlo ljubazan i dobar čovjek.

– Jest. – Pogledala ga je i suze su joj potekle niz obraze. Brzo ih je obrisala. – Onda mi je rekao da moram biti dobra prema njemu... i naveo me na...

– Iskoristio te?

– Da. Svaki put kad bi došao u grad. To traje već godinu dana. – Djevojka odmakne kosu s lica i pogleda Spura. – Želim ga se osloboditi. Ja... ja samo to znam raditi i... – Ona skrene pogled i suze joj ponovo poteknu niz lice. – On... on je star i mrzim ga. Želim ga se osloboditi, ali bojim se da će me ubiti ako ga odbijem.

Jecala je. Spur korakne prema njoj i ona mu se baci u naručaj. Tresla se od plača.

Spur je u rukama držao još jedan dokaz protiv Gallowaya: zavodenje maloljetnice.

Djevojka se napokon smiri i obriše suze:

– Oprosti mi, molim te. Nisam djevojka koja se lako rasplače. Znam što misliš o meni. Ljudi u gradu nazivaju me drobljom. Gotovo sam se navikla na to. Što sam mogla učiniti?

– Ništa. Rezervirat ću ti sobu ovdje hotelu, i to na moje ime. Tu možeš ostati sve dok ne raščistim s Gallowayem, a to neće trajati duže od nekoliko dana.

– Čula sam da si ubio Nancea. Je li to istina?

– Jest.

– Dobro je što si to učinio. Bio je grozan. Pokušao me uvući u svoju javnu kuću. Gad?

– To znači da se nitko u gradu neće buniti što ga više nema – odgovori Spur.

Ona se smije. Bila je lijepa. Imala je svijetlu haljinu koja joj je ocrtavala dobro građeno tijelo. Spur brzo odbaci te misli.

– Kao što sam rekla, Nance Galloway je bio grozan i drago mi je što više nije među živima – reče djevojka. – Znaš li što će biti najbolje? Nemoj unajmljivati još jednu sobu. Ja... ja mogu i ovdje spavati... na podu.

– Ne. Želim da imaš svoju sobu i svoju slobodu. Uvjeran sam da će ljudi u gradu imati razumijevanja za tvoj odnos s Gallowayem. Kad sve ovo završi, možeš otići u drugi grad ako želiš. Uostalom, vidjet ćemo što će se dogoditi. – Prije nego što je mogla išta odgovoriti, on navuče košulju i doda: – Sići ću u prizemlje i rezervirati za tebe sobu. Želiš li nešto donijeti od kuće?

Ona kimne.

– Podi i uzmi potrebne stvari, a onda se vrati ovamo. Vrata će biti otključana. Ako me nema, pričekaj. Brzo ću se vratiti.

Kad je otišla, on uzme novčanik i siđe u prizemlje. Želio je rezervirati još jednu sobu, po mogućnosti do svoje.

– Jeste li vi onaj što je ubio Nancea? – upita recepcionar.

– Jesam.

– Ako je tako, onda ovu drugu sobu dobivate besplatno. Učinili ste ovom gradu veliku uslugu.

Spur zahvali i ode u blagovaonicu da naruči dva velika odreska, bocu piva i čašu mlijeka. Zamolio je da mu jelo odnesu u sobu.

Kao što je i očekivao, Holly se vratila prije nego što je stiglo jelo.

Nosila je dva kovčega puna odjeće. Poveo ju je u drugu sobu da ih raspredi prije nego što stignu odresci.

Hrana je bila obilna, premda ne i osobito ukusna. Kad su večerali, odgurali su kolica s tanjurima u hodnik.

Holly sjedne na veliki drveni stolac.

– Šerife – reče – jesam li ti rekla da si ti najzgodniji čovjek kojeg sam ikada srela?

– Nisi, ali ovo je malen grad i nisi mogla vidjeti mnogo zgodnih muškaraca. Ipak, hvala ti na komplimentu.

– Ti tako lijepo pričaš, šerife. Većina stanovnika ovoga grada su kauboji koji ne znaju lijepo govoriti. Doak Galloway uvijek šuti. Njega se više ne moram bojati, je li? Mogu zamisliti kako će biti bijesan kad otkrije da nisam kod kuće, da sam pobjegla – djevojka zadrhti i počne plakati, a onda ustane i krene prema Spuru, koji se zagledao kroz prozor. – Šerife, hoćeš li me zagrliti? Osjećam se tako... tako osamljeno i izgubljeno.

– Smiri se – reče McCoy.

Ona se privije uz njega i nasloni mu glavu na rame. On je zagrlji.

– Sviđaš mi se, McCoy – tiho će ona. – Tako si ljubazan i dobar. Došao si da spasiš ovaj grad od onog nitkova. Želim ostati s tobom.

Ona se još više privije uz njega. Osjećao je njezine grudi na svojim. Drhtala je i kad je podigla glavu. On je poljubi.

– Oh, znala sam da se divno ljubiš. Učini to ponovo, molim te.

Poljubac je bio dug. Naposljetku je Spur podigne u naručaj i ne prekidajući poljubac, odnese je na krevet.

– Spure, dragi, nisam te htjela zavesti. Presretna sam što si ovdje i što ćeš me spasiti od Gallowaya. Ja sam osoba koja voli pokazati svoje osjećaje.

Spur je ponovo poljubi. Nije želio da se ovo dogodi. No ona ga je doista zavela i on je nije htio razočarati...

* * *

Ležali su u tišini.

– Kako je umro tvoj otac? – Spur napokon prekine šutnju.

– Stradao je u stampeu kad su gonili stoku u Abilene u Kansasu. Pao je s konja i stoka ga je pregazila. Tako mi je rekao Galloway. Majka mi je umrla u porodu, četiri godine prije toga. Jedan od radnika na ranču ispričao mi je da je dijete bilo Doakovo i da se on nije trudio da je odveze u Clearwater k

liječniku. Neki kažu da je mog oca ubio Doak malo prije stam-peda, ali te kauboje nisam više vidjela. Poslao ih je na udaljene pašnjake, tako da mi sada nitko ne zna ispričati što se zaista do-godilo.

— Čini se da Galloway tebi mnogouguje. Vidjet ćemo što se može učiniti. — McCoy se počne oblačiti: — Sad sam šerif i dužnost mi je da s vremena na vrijeme prošetam gradom i vi-dim je li sve u redu. — On se sagne i poljubi je u čelo.

— Želiš li da odem u svoju so-bu? — upita ona.

Spur se nasmiješi.

— Draga Holly, možeš biti gdje želiš. Nemoj zaboraviti da si sada slobodna žena.

IV

Spur je polako koračao glav-nom ulicom, a onda je ušao u jednu od četiri gostionice, koli-ko ih je bilo u gradu. Unutra je bilo dvadesetak stolova za kar-tanje. Goste su posluživale četi-ri djevojke, koje su izgledale prilično umorno.

Čim je Spur ušao, u gostionici nastane tišina. Tridesetak pari očiju šutke ga je promatralo, a onda se začuo glas iz kuta:

— Odlično ste pucali, šerife!

To je razbilo napetost. Ljudi su mu prilazili, rukovali se s njim, tapšali ga po ramenu. Či-nilo se da su svi u gradu sretni što su se oslobodili Nancea Gal-lowaya i što su napokon dobili šerifa koji je sposoban da kon-trolira događaje.

— Mi smo znali da ona dva šerifa nije ubio Nance — reče neki mali bradati čovjek — ali oni su pali mrtvi, a Nance i nje-govi pomagači bili su spremni ubiti svakoga tko bi posumnjao u časnost Nanceova dvoboja.

Ostali potvrde te riječi. Spur popije s njima pivo. Iznenada se svi okrenu prema ulazu. Na vratima je stajao visok mršav čovjek. Bio je prašan i znojan. Izraz lica mu je bio takav da su svi zašutjeli. Izgledao je kao čovjek koji je upravo odlučio da umre, koji je posve dotučen.

Spur uzme sa šanka bocu vi-skija i čašu te mu pride.

— Prijatelju, čini mi se da ti je potrebno piće.

Čovjek kimne.

Spur mu pokaže obližnji stol i oni sjednu. Natoči čovjeku pi-će i ovaj ga popije naiskap. Na-kon treće čaše spur mu se obra-ti:

— Zovem se Spur McCoy. No-vi sam šerif. Stigao sam danas, tako da ne mogu znati za tvoje nevolje. Ovdje se danas svašta dogodilo. Ubijen je Nance Gal-loway, jer se ogriješio o zakon. Kao što rekoh, ne znam što te muči, ali bit će ti lakše ako mi kažeš. Izgledaš kao čovjek koji na leđima nosi breme nevolja.

Čovjek pogleda Spura, a on-da mu se lice zgrči i on počne jecati. Žamor u gostionici pre-stane. Ništa se nije čulo osim je-canja.

Spur natoči čovjeku još jednu čašu viskija. Prošlo je nekoliko minuta prije nego je došljak us-

pio progovoriti. Govorio je tako tiho da se Spur morao nagnuti prema njemu kako bi ga razumio.

— Zovem se Matt Rogers. Imao sam mali ranč desetak kilometara udaljen od grada. Imao sam ženu, sina, kćer, dva radnika i oko petsto grla stoke. Sad nemam ništa.

Ispricao je Spuru što je našao kad se vratio na svoj ranč.

— Jedina mi je utjeha što su ubijena dvojica od petorice napadača. Odveli su moju stoku na zapad, a onda su okrenuli na sjever. Kladim se da su zatim krenuli na jug, prema ranču Doaka Gallowaya. Doak mi već pet godina pokušava utjerati strah u kosti. Nastojao je dokazati da je to njegova zemlja, ali nije uspio, jer imam sve potrebne dokaze da je zemlja moja. Kako su mi uzeli i kola i alat, kladim se da bih te stvari mogao pronaći na Doakovu ranču. Mogao bih dokazati da je on organizirao napad.

Clint Bascomb, ogrnut crnim kaputom, za obližnjim je stolom igrao poker. Pokušavao je čuti bar dijelove razgovora što su ga vodili Spur McCoy i Matt Rogers. Znao je što se dogodilo. Doak Galloway nije poslušao njegov savjet i dopustio je da se pobije cijela obitelj. Bascomb je poznavao Doakov način odabiranja ljudi za takve prljave poslove i znao je da su napadači pobili sve što im je bilo na putu. Prokletstvo! Sve se dobro odvi-

jalo, a onda su glavari okruga doveli novog šerifa.

Bascomb je odsutno dijelio karte. Nije bio dobar igrač, ali pazio je da za večer ne izgubi više od dvadeset dolara. Igrajući poker, družio se s običnim ljudima i znao je sve što se događa u gradu i što ljudi namjeravaju. Trenutno je bilo očigledno da je gradu dosta Gallowayeve vladavine. To se vidjelo i po tome s kakvom je lakoćom Victor napravio popis dobrovoljaca za obranu grada.

Činilo mu se da ipak nije sve izgubljeno. Na primjer, Nancea više nema. On je od početka bio najveća smetnja njihovu namu. Galloway je preuzeo dio posla, a Bascomb je pazio da se u gradu sve odvija kako treba. Bio je neka vrsta čovjeka iz pozadine. Sada nije znao što će Galloway reći o današnjim događajima. Samo jedan sat nakon dvoboja Bascomb je poslao Gallowayu jahača s napisanom porukom, u kojoj ga je upozorio da ne dolazi u grad. Bojao se da bi Galloway mogao zaključiti kako se svi u gradu boje njegove moći i odlučiti se za dolazak.

Bascomb zaključujući da su ovo trenuci kad mora dobro otvoriti oči i uši.

Kad su stigli u hotel, Spur najprije naruči večeru za Matta Rogersa, a onda za njega unajmi sobu. Dogovorili su se da će se rano ujutro naći u šerifovu uredu. Dobra večera i san tre-

balo je da pomognu Mattu da se malo smiri.

Spur svrati u svoj ured. Njegov drugi pomoćnik Toby reče mu da ga je tražio Victor i da je donio prijepis liste dobrovoljaca.

— Victor je rekao da će prve straže biti na određenim mjestima točno u ponoć. Dodao je da će straže biti postavljene na svim istaknutijim mjestima u gradu, tako da nitko ne može ući neopaženo.

Spur reče Tobyju neka malo odspava.

— Morat ćeš biti budan gotovo cijelu noć — doda.

Toby ode u jednu od zatvorskih ćelija i pruži se na krevetu. Spur sjedne za stol, podigne noge na njega i stavi ruke pod glavu. Galloway mu je bio velika briga. Bit će ga teže uništiti nego optužiti za kriminal. Smrt njegova sina mogla bi biti kap u prepunoj čaši vode, ali Spur je bio uvjeren da se Galloway neće usuditi napasti grad. Spur je bio siguran da je netko već javio Gallowayu što se dogodilo i savjetovao mu da ne dolazi.

Kad bi Spur mogao dokazati da je Galloway umiješan u ubojstvo Rogersove obitelji i radnika, bio bi to dovoljan razlog da ga izvede pred sud, ali nije bilo nijednog svjedoka, osim samih počinitelja zločina. Nagovoriti jednog od njih da svjedoči protiv saučesnika i Gallowaya gotovo nije bilo moguće.

Spur je u ponoć promatrao

kako se okupljaju ljudi iz prve smjene straže. Pokrivali su sva četiri prilaza gradu. Paul Victor bio je u radnom odijelu i ponašao se kao pravi zapovjednik. Spur je njime bio zadovoljan. Victor će biti na zvoniku i svatko tko bude imao bilo kakvih novosti doći će k njemu.

Svakog pojedinačno Victor je provjerio prije nego što je otišao na stražu. Provjerio je broj metaka i kakvo oružje ima.

— Ovo je prava mala vojska — reče Spur Victoru, i debeljko se nasmiješi.

— Nemoj zaboraviti da nije važno samo biti visok i znati rukovati puškom. Revolver je isto tako dobar. — Victor se okrene i ode prema crkvi.

Spur dignu Tobyja iz kreveta. Morao je od pola naći dežurati u Spurovu uredu.

Vrativši se u hotel, Spur uzme ključ, ali kad ga je htio gurnuti u bravu, zapazi da iz sobe dopire slabo svjetlo. Odmah se sjetio — Holly.

On tiho otvori vrata i kad je bio siguran da je Holly sama u sobi, polako uđe. Bila je budna. Podigla se i ostala sjediti na krevetu. Nosila je tanku spavaćicu s velikim izrezom što je gotovo sve otkrivao.

— Divno! Nadala sam se da ćeš doći prije nego što zaspim.

Spur se probudio u zoru i tiho ustao. Poljubio je Holly u obraz i otišao da doručkuje. Poslije toga uspeo se do sobe broj 212, gdje je bio Matt Rogers. Matt je već bio na nogama.

Spur mu ukratko izloži plan što ga je smislio prošle noći, a Matt se šutke složi.

– Ti možeš doručkovati. Za to vrijeme ja ću kupiti hranu, unajmiti konja i naći dobru pušku. Sastat ćemo se u konjušnici za jedan sat – reče Spur.

Spur naloži svom zamjeniku što sve mora učiniti i malo poslije sedam sati Matt i on odjahu.

Kad su došli na Rogersov ranč, Spur najprije ugleda napola izgorjele zgrade. Na mjestu gdje je bilo dvorište nalazilo se pet grobova prekrivenih svježom zemljom. Kuća je bila dvokatnica i nije posve izgorjela, kako je Spur pretpostavljao. Jedna strana ostala je gotovo posve čitava, a izgorjela je kuhinja i dio drugog kata na suprotnoj strani.

Spur upita Matta gdje su se djeca mogla nalaziti kad je naišla opasnost, a ovaj mu pokaže sobu na drugom katu što nije izgorjela.

– Djeca... ovdje su spavala.

Spur pogleda naokolo.

– Kazao si mi da je dječak dobro crtao. Možda je negdje ostavio poruku ili što slično.

– Možda je nešto nacrtao.

Pretražili su dječakove stvari, ali ništa nisu našli. Tada se Spur sagne i pogleda pod veliki krevet. Nešto se nalazilo u udaljenom kutu. On odmakne krevet i podigne mali blok papira. Počne okretati stranice. Bile su

pune crteža, i to vrlo lijepih. Dječak je nacrtao portrete oca, majke i sestre. Nacrtao je i psa i još neke životinje. Na posljednjim stranicama brzo i grubo je nacrtao tri nepoznata muška lica. Jedan crtež je prikazivao čovjeka izdužena lica s velikim ožiljkom. Drugi je bio Meksikanac s velikim ovješanim brkovima, a treći je bio stariji čovjek kose prorijeđene na tjemenu i dugačke sa strana. Lice mu je bilo obraslo bradom.

Spur pokaže Mattu crteže.

– Ne poznajem ih. Nikad ih nisam vidio – reče Matt.

Spur se vrati na prethodnu stranicu. Na njoj je bio nacrtan kojot i mjesec.

– Ovaj crtež sam vidio – reče Matt. – Will ga je nacrtao posljednju večer što smo je proveli zajedno.

– Znači da je ova tri portreta nacrtao jučer. Jesu li to ljudi koji su napali ranč? Je li ih mogao vidjeti kroz prozor?

Matt ponovo pogleda crteže. Lica su imala opasan i divljački izraz.

– Ovo su pomalo neobični crteži. Will obično nije crtao na taj način. Da, da, šerife, čini mi se da bi to mogli biti ubojice koji su... – Matt zašuti a oči su mu bile pune suza.

Sišli su u prizemlje. Spur vidje da Matt nije pokopao dva ubijena napadača. Jedan, koji je ubijen u kuhinji, napola je izgorio, Spur mu pregleda novčanik. U njemu nađe ispisano ime i sto dolara. On ih pruži Mattu,

a onda pregleda drugo tijelo. Čovjek kojemu je metak odnio pola lica nalikovao je na treći dječakov crtež.

– Will je imao vremena nacrtati samo trojicu od petorice napadača – reče Spur. – Sad imamo trag. Moramo pronaći onu dvojicu sa crteža. Trebalo bi da odemo na ranč Doaka Gallowaya, da postrojimo njegove kauboje i potražimo ona dva lica s dječakovih crteža, ali to nećemo moći učiniti.

Matt Rogers je ukočeno stajao i slušao. S vremena na vrijeme bi stisnuo šake. Drhtao je.

– Ubit ću ih čim ih pronađem, šerife! – reče. – Pronaći ću ih. Neće umirati brzm smrću, vjeruj mi.

– Na taj način Doak Galloway će proći nekažnjeno, Matte.

– Ubit ću i njega.

– Pusti da se za to pobrine zakon. Imat ćeš pravo da ih optužiš za ubojstvo i bit će primjerno kažnjeni. Calloway će ti morati platiti odštetu za stoku, kola, staje i kuću, a moći ćeš zahtijevati i veliku odštetu za smrt članova svoje obitelji. To ti neće vratiti obitelj, ali pomoći će ti da ponovo počneš raditi.

– Radije ću ih svih pobiti!

– Razmisli malo, Matte. Nemoj donositi prebrze odluke. Gallowaya ćeš više kazniti ako ga najprije materijalno oštetiš, a tek onda odvedeš pred sud i na vješanje. Razmisli o tome, a sada krenimo. Čeka nas dug put.

– Kamo idemo? – upita Matt.

– Na Doakov ranč. Provest ćemo malu ponoćnu istragu i ispitivanje njegovih kauboja. Galloway o tome neće ništa znati.

V

Šerif Spur McCoy i Matt Rogers stigli su do rijeke Clear i ranča Doaka Gallowaya malo prije mraka. Našli su skrovito mjesto i tu pojeli malo biskvita i voća. Kad je pao mrak, legli su da se odmore. Bili su ponovo na nogama prije pola noći.

Konje su ostavili u obližnjem šumarku i ponijevši puške i revolvere, krenuli prema ranču. Matt je na Gallowayevu ranču već bio i znao je put do zgrade u kojoj su spavali radnici.

– Potražit ćemo bilo kojeg od dvojice što ih je nacrtao Will: onog mršavog s ožiljkom ili Meksikanca s ovješanim brkovima – reče Spur.

– Znam što s njima treba učiniti – progunda Matt.

– Izvući ćemo ih odavde i odvest u grad. Sudit će im se. Morat će svjedočiti protiv Gallowaya, jer nagovoriti nekoga na ubojstvo jednako je izvršenju djela. Ako bilo koji od te dvojice posvjedoči protiv Gallowaya, to će ga odvesti na vješala.

Polako su se primicali ranču. Koračali su kroz šumarak uz potočić na kojem se napajala stoka. Pričekali su dok oblak nije prekrrio mjesec, a onda krenuli preko velike čistine što ih

je razdvajala od zgrada na ranču. Spur se nadao da na ranču nema pasa. Neki rančeri nisu držali pse, jer su im uznemiravali stoku, a drugi su ih naučili da im pomažu u okupljanju stoke i da noću čuvaju ranč.

Prošli su pokraj velikog koralu i produžili uz izvor što je tekao malim uleknućem. Nakon stotinjak metara skrenuli su prema zgradi u kojoj su spavali radnici.

Bila je to brvnara dugačka dvadesetak i široka desetak metara. Kroz dva mala prozora nije dopiralo svjetlo a iz dimnjaka se nije dizao dim. Obišli su brvnaru, ali vrata su bila na prednjoj strani, okrenutoj prema ostalim zgradama na ranču.

Izađu iz sjene i krenu prema ulazu. Obojica su imala šibice. Spur zapali svjetiljku što je stajala iza vrata. Nalazili su se u spavaonicama s jednostavnim krevetima na kat, smještenima s obje strane uskog prolaza. Ljudi su spavali na slamaricama. Neki su navukli pokrivače, premda je noć bila topla.

Spur i Matt hitro krenu niz prolaz i brzo nađu Meksikanca koji je odgovarao opisu. Malo dalje otkrili su i mršavog čovjeka s ožiljkom na licu. Spur ga prodrma i prisloni mu cijev revolvera pod bradu.

– Što? – promrmlja čovjek s ožiljkom, ali za tren oka se razbudio. – Što hoćete? – prestrašeno upita.

– Da nisi pisnuo, jer ću ti raznijeti glavu! – prošapće Spur. Brzo ustani! Idemo!

– Zar samo u gaćama? Mogu li obući hlače?

– Ne – kratko će Spur i izvuče ga iz kreveta a onda ga preda Mattu, koji ga čvrsto uhvati za nadlakticu i odvuče van.

Spur se vrati do ležaja na kojem je spavao Meksikanac. Izvuče nož iz čizme, prisloni ga brkatom čovjeku uz vrat i prodrma ga. Ovaj odmah otvori oči. Nije se ni pomaknuo.

– Van! – tiho reče Spur.

Čovjek posluša. Bio je odjeven, jedino nije imao čizme na nogama. Spur mu savije jednu ruku na leđa i držeći mu još nož pod vratom, izgura ga iz brvnare.

Spur nade Matta s vanjske strane zgrade. U tom trenu otvore se vrata na glavnoj zgradi i jedan čovjek krene prema koralu. Na sreću, udaljavao se od njih.

Spur šutke pokaže suprotni pravac i oni se stanu udaljavati od zgrade. Nakon nekoliko stotina metara skrenu na jug, prema mjestu gdje su bili skriveni konji.

Visoki čovjek s ožiljkom prvi progovori:

– Tko ste vi? Čemu sve ovo?

Matt ga pištoljem udari posred lica i sruši na tlo.

– Nemoj – tiho reče Spur.

– A zašto ne bih?! – bijesno odvrati Matt. – Ovaj pasji sin pobio je moju obitelj! Neću do-

pustiti da prođe nekažnjeno!

– O čemu to, do vraga, govoriš? Razbio si mi pola lica!

– Cijelog ću te raskomadati! Isto onako kako si ti mučio moju obitelj!

– Nikada nikog nisam ubio. Ja sam običan kauboj i već šest mjeseci nisam napuštao ranč. Imam trideset svjedoka.

– Kladim se da imaš – umiješa se Spur i gurne Meksikanca prema Mattu. – Ti pripazi na ovoga i, molim te, bez nasilja! Sud će se za njih pobrinuti.

– Vješanje je za njih preblaga kazna – reče Matt. – Moraju proći sve ono što su prepatili Gloria, Vicki i Will!

Čovjek s ožiljkom se trgne čuvši ta imena, a onda slegne ramenima.

– Zovem se Weed. Nisam napuštao ranč posljednjih šest mjeseci – ponovi. – Nisam odlazio ni u grad.

Odjednom se začuju pucnjevi. Dolazili su s ranča.

– Moramo brzo oдавде – reče Sput. – Jahat ćemo po dvojica. Požurite!

Brzo su svezali ruke zarobljenicima, a zatim su uzjahali i krenuli prema gradu. Spur je jahao s Meksikancem. Iza njih su se još čuli pucnjevi a onda im se učinilo da je potjera krenula drugim pravcem.

Kad su se od ranča udaljili petnaestak kilometara, Spur se zaustavi.

– Ovako ćemo ubiti konje – reče. – Moraju se odmoriti.

Matt i on zavežu zarobljenici-

ma i noge, pa zapale malu vatru. Spur pristavi kavu. Kad je podigao glavu, ugleda cijev Mattova revolvera.

– Dodaj mi svoj revolver, šerife!

– Nemoj to činiti, Matte. Upropastit ćeš cijeli plan. Ako pobiješ ove ovdje, nećemo moći optužiti glavnoga krivca Gallowaya. Dobro znaš da su ovi obavili prljavi posao po njegovu nalogu.

– Daj mi svoj revolver, šerife!

– Bit će bolje da me poslušаш, Matte.

– Neću.

Spuru ovo nije bilo prvi put da pred sobom ima očajnika koji je iz osvete i jada spreman dijeliti svoju pravdu i stoga, iako nerado, pruži Mattu svoj revolver.

– A sad mi daj lisičine – reče Matt.

Spur ih izvadi iz džepa. Mirno je gledao kako mu ih Matt stavlja na ruke, zaključava i meće ključ u džep.

– Sad gledaj, šerife, kako ću iz ovih gadova izmamiti priznanje.

Spur sjedne blizu vatre. U međuvremenu je Matt nabacao još drva, tako da se plamen sada visoko dizao. Matt potom odvuče Meksikanca bliže vatri. U ruci mu je zasvjetlucao nož.

– Kako ti je ime? – upita ga.

– Raoul.

– Ti si pobio moju obitelj i zapalio mi ranč! Ja sam Matt Rogers. Ti si bio na mom ranču, je li tako?

– Nisam. Nisam napuštao Gallowayev ranč.

Matt zamahne nožem i Meksikanac zaurila od bola. Matt je mahao njegovim uhom. Raul je jaukao držeći se za glavu.

– Ne laži, Raoule! Imaš još jedno uho, a i sve prste na rukama i nogama! Jesi li ti bio jedan od petorice što su ubili moju djecu, ženu i radnike i zapalili kuću? Govori!

Čovjek se grčio od bola.

– Što da kažem? Ako kažem da nisam bio, odrezat ćeš mi i drugo uho, a ako kažem da sam bio, ubit ćeš me!

– Reci istinu, Raoule! – reče Spur. – Znamo da si bio ondje. Imamo dokaz. Želimo da svjedočiš protiv Doaka Gallowaya, da kažeš kako vam je on naredio da napadnete ranč. Ako pristaneš, sve će biti dobro.

– Jesi li sudjelovao u napadu, Raoule? – ponovo upita Matt.

Raoul je svezane ruke držao na mjestu gdje mu je prije bilo uho.

– Hoćete li obećati da me nećete ubiti, bez obzira na to kakav će biti moj odgovor?

– A jesi li ti dao priliku mojoj ženi i djeci prije nego što si ih ubio?

Nož ponovo zasvjetluca. Na Raoulovu licu se pojavi veliki crveni rez. Meksikanac krikne i baci se u stranu. Gotovo je pao u vatru. Užasnut, ponovo sjedne. Gledao je Matta držeći se za krvavi obraz.

– Pasji sine! – prostenjao je.

– Odveži mi ruke! Daj mi priliku da se s tobom borim!

– Dat ću ti priliku kao što si je ti dao mom sinu Williju! – vikne Matt i odvuče ga od same vatre, a onda izvadi mali blok iz džepa i stavi mu crteže pred oči.

– Prokleti kujin sine! Što misliš, kako znamo tko ih je ubio?! Pogledaj crteže! Možeš li zaniijekati da ovo nisi ti? Moj sin vas je nacrtao dok je ležao u svojoj sobi smrtno prestrašen. Nacrtao je trojicu. Jedan leži mrtav na mom ranču. A jedan si ti, Raoule! Trebalo bi da te ubijem, ali dat ću ti još jednu priliku.

– Matte, skini mi lisice. Pomoći ću ti – reče Spur. – Ne smiješ to učiniti. Ako umre, morat ću te optužiti za ubojstvo, a ti to ne bi želio, je li tako? Ne mogu to dopustiti Matte!

– Radi svoj posao, a ja ću svoj, šerife. Galloway mi mnogo duguje. Kad noćas sredim ovu dvojicu, on je na redu. Ne pokušavaj me odvratiti od toga!

– Vrijedi li to toliko, Matte? Morat ćeš bježati do kraja života. Uvijek ćeš se okretati i čekati da te netko oslovi, stavi ti ruku na rame i kaže: »Uhapšen si.« Ne želiš valjda tako proživjeti svoj život. Pusti neka tvoju osvetu izvrši zakon. Ja ti mogu pomoći. Ako ubiješ Raoula, teško ćemo uspjeti. On nam treba kao svjedok protiv Gallowaya.

– Ne mogu misliti na to što će se poslije dogoditi, šerife. Nemoj me zbunjivati!

Matt se okrene k Spuru. Činilo se da razmišlja o onome što

mu je šerif maloprije savjetovao. Spur se nadao da će se taj čovjek napokon urazumiti.

Matt je čučnuo i zagledao se u vatru. Za to vrijeme Raoul je nekako uspio stati na noge a da to nitko nije opazio. U rukama je držao veliki kamen. Spur vikne i Matt u posljednjem trenutku izbjegne udarac, ali Raoul, onako svezan, nije mogao održati ravnotežu i pao je u vatru. Čuo se užasan krik.

– Ne, nećeš me tako prevariti! – vikne Matt, skoči i izvuče Meksikanca iz vatre.

Udarao ga je po košulji sve dok nije uspio ugasiti plamen, a onda ga polije lončićem kave.

Kad je Raoula okrenuo na leđa, Matt se prestravio. Ondje gdje su bile oči zjapile su dvije velike rupe. Koža na licu bila je spržena. Čovjek je bio mrtav.

Matt je sjeo dršćući od užasa i bijesa. Okrenuo se kad je začuo Spurov glas.

– To je bila nesreća, Matte. Stradao je kad te pokušao napasti. Hajde, oslobodi me lisičine.

Matt otključa lisičine. Spur ih zajedno s ključem strpa u džep. Onda se okrene k Weedu, koji je već prilično olabavio kono-pac na rukama. Spur nije dvoumio. Izvadio je lisičine i stavio ih kauboju na ruke.

– Vrijeme je za spavanje – kazao je. – Moramo ustati u zoru i krenuti u grad. Treba da budemo ondje prije Gallowaya.

Matt Rogers kimne. Nije progovorio ni jednu jedinu riječ još

od Raoulove užasne smrti. Činilo se da je njegov bijes splasnulo. Sve se dogodilo tako brzo i iznenadno. Spur ga je pažljivo promatrao. Matt Rogers je u kratko vrijeme doživio dva strasna događaja. Hoće li nesretni čovjek to moći izdržati?

Spur nije mogao zaspati. Promatrao je dva čovjeka što su spavala pokraj njega. Morao bi se i on odmoriti. bio je zadovoljan, imao je u rukama dokaz protiv – Gallowaya. Tu je bio čovjek koji će se vjerojatno dati nagovoriti da pod zakletvom izjavi kako im je Galloway naredio da pobiju Rogersovu obitelj i unište mu ranč. Matt će prepuštiti zakonu da sudi Gallowayu.

Probudio se kad je nebo na istoku počelo blijedjeti. Umio se u rijeci a onda počeo pripremati doručak.

Krenuli su oko sedam. Spur nikako sebi nije mogao objasniti zašto je Galloway tako brzo odustao od potjere. Moralo mu je biti jasno da bi dva oteta kaubojka mogla svjedočiti protiv njega. Bit će da je nešto imao na umu, ali Spur nikako nije mogao dokučiti što bi to moglo biti.

Bili su udaljeni petnaestak kilometara od grada. Premda su Weed i Spur jahali na jednom konju, brzo su odmicali. Nakon sata jahanja zaustavili su se. Weed sjaše sa Spurova konja i krene prema Rogersovom, koji je bio udaljen desetak metara. Tada se začuju pucnjevi. Spur

se baci na tlo iza svoga konja. Pogleda prema Mattu i Weedu.

Weed je ležao na tlu držeći se za prsa. Spur začuje kako Matt psuje. Provirivao je iza leđa svoga konja i pucao u grmlje, gdje je mislio da se skrivaju napadači. Ali nitko nije odgovarao vatrom.

Spuru postane jasno da je Weed bio cilj napada, da je Galloway odlučio da smakne svjedoka. Šerif potrči do čovjeka koji je lažao na tlu.

– Jesi li teško ranjen?

Weed kimne.

– Ti si bio na Rangersovu ranču, je li?

Ranjeni čovjek ponovo kimne.

– Tko je bio peti. Tko vam je još pomagao da zapalite ranč i pobijete ljude?

Weed je nekoliko trenutaka šutio, a onda ponovo kimnuo.

– Tko je to bio? Sad te više ne mogu ozlijediti – reče Matt.

– Zane – odgovori Weed i zakašlje, a na ustima mu se pojavi krv.

– Zane – ponovi Spur.

Weed kimne.

– Kako mu je prezime? – upita Matt.

Weed se pokuša pomaknuti, a onda pogleda Rogersa. Pogled mu se odjednom ukoči. Čuo se uzdah i ništa više.

– Zane – zamišljeno će Spur. – Dobro smo počeli, a sada moramo krenuti iz početka.

VI

Matt Rogers je šutke stajao i gledao u mrtvo tijelo čovjeka

koji je pobio njegovu obitelj. Onda se okrenuo i pošao prema rijeci. Vrativši se, uspne se na konja i dojaše do Spura, koji je još promatrao mrtvog kaubojca.

– Trebalo bi da ga pokopamo – reče McCoy.

– Zašto? To mu više ništa ne znači. Uostalom, učini to ako želiš. Ja neću. Moram ići.

– U grad?

– Ne. Idem natrag, na Doakov ranč. Moram pronaći toga Zanea.

– Zakon će se za to pobrinuti, Matte. Ne miješaj se u to.

Matt Rogers ljutito okrene konja i potjera ga natrag, prema ranču.

Spur je gledao za njim, bespomoćan da ista učini. Taj Zane je možda već daleko, pomisli. Pogleda ubijenog. Nije ga mogao zakopati jer nije imao lopatu.

Spur uzjaše i potjera konja prema gradu. Nije smio gubiti vrijeme. Usput je susreo stražara, koji mu je rekao da još nitko nije dolazio iz pravca Doakova ranča.

Kad je stigao u grad, Spur potraži Victora i objasni mu što ima na umu. Za pola sata bilo je spremno četrdeset naoružanih ljudi. Victor je jahao uz Spura. Doak Galloway neće se usuditi da se suprotstavi ovolikom broju naoružanih građana.

– Galloway vjerojatno već zna da grad ima novog šerifa – reče Victor. – Sigurno želi da te upozna, da vidi s kim ima

posla i što bi mogao poduzeti da te onemoguću.

– To me nimalo ne zabrinjava, Victore. Siguran sam da je on poslao onu petoricu na Rogersov ranč i naredio im da ga unište. Vjerojatno im je dao odriješene ruke, a mogao je pretpostaviti što će se onda dogoditi. Naredio im je da sve ubiju, a Matt je slučajno izbjegao smrt. Ako je to istina i ako Galloway zna da je samo jedan od napadača ostao živ, onda će se pobrinuti da i njega ušutka.

– Mi ne možemo neopazice doći na ranč – reče Victor.

– Do ranča je oko pet sati jahanja. Sad je jedan sat po podne, a to znači da ćemo na ranč stići prije mraka. Postrojiti ćemo se kao prava vojska, sa spremnim puškama, tako da ih svi na ranču mogu dobro vidjeti. Hoće li Galloway postaviti straže?

– Bio bih iznenađen kad nikoga ne bi bilo barem nekoliko kilometara pred ulazom na ranč – reče Victor.

– Dobro. Znači da će Galloway znati da smo naoružani i da nas ima mnogo.

Zaustavili su se oko tri sata, da napoje konje i da ih odmore, a onda su požurili dalje.

Prošli su pokraj stražara nakon dva sata jahanja. Mogli su već vidjeti zgrade na ranču. Stražar je bio među drvećem i kad ih je opazio, požurio je na ranč.

– Dočekat će nas – reče Spur Victoru, a zatim zaustavi kolonu da bi ljudima dao po-

sljednje upute: – Ovo nije rat. Nismo došli ovamo da bismo ranč sravnili sa zemljom. Jedini nam je zadatak da uhapsimo čovjeka po imenu Zane, koji je jedan od krivaca za ubojstvo na ranču Matta Rogersa. Ne smijete vaditi revolvere, no puške ćete držati uz bok, a cijev okrenutu gore, tako da ih svatko može vidjeti. Puške moraju biti napunjene i zakočene. Nitko, ponavljam, ne smije pritisnuti obarač dok ja ne dam znak.

Spur zatim rasporedi ljude tako da su jahali po šestorica u širinu i dužinu.

Bili su udaljeni nekoliko stotina metara od zgrada na ranču, kad Spur opazi da im se približavaju četvorica jahača. Victor ga upozori da je najstariji među njima Doak Galloway.

Galloway nije bio krupan čovjek. Nostio je veliki bijeli kaubojski šešir kakve su Teksašani voljeli nositi. Lice mu je bilo blijedo i po tome se vidjelo da je postao veliki gazda koji malo vremena provodi na zraku.

– Što radite na mojoj zemlji?

– Ljutito vikne Galloway kad im se približio.

– Ja sam Šerif McCoy i zadužen sam za održavanje reda i zakona u okrugu Galloway u Teksasu. Imam naređenje za hapšenje jednog vašeg radnika. Došli smo po njega i ni zbog čega drugog.

– Kako se zove?

– Zane mu je ime. Vrlo neobično ime. Mislim da je on na

vašem ranču jedini koji se tako zove.

– On nije ovdje već mjesec dana. Otjerao sam ga, jer je krao. Imam deset svjedoka koji će pred sudom potvrditi moju izjavu.

– U to sam uvjeren, Galloway. A što je sa čovjekom po imenu Weed i s Raoulom, Mek-sikancem? Jeste li i njih otjerali prije mjesec dana?

– Nikad nisam imao kauboje koji su se tako zvali.

– Očito je da svoje knjige ne vodite kako treba, Galloway. Pošto u rukama imam punomoć, moram pretražiti svaki kutak vašega ranča. Počet ću od spavaonice za radnike.

– To zabranjujem! Dovoljna je moja riječ, a ona vrijedi zlata!

– bijesno će Galloway.

– Nisam od onih koji skupljaju zlato, Galloway. Hoćeš li nam se maknuti s puta ili ćemo prejahati preko tebe? – Sput podigne ruku i dade znak za pokret.

Galloway preko volje okrene konja, a za njim i tri njegova pratioca. Spur i njegov odred pođu za njim.

Spur naredi petorici svojih ljudi da sjašu i s njima uđe u spavaonicu. Unutra su bila dvojica kauboja i obojica su izjavila da je čovjek po imenu Zane Smith napustio ranč prije mjesec dana i da je krenuo na sjever.

Spur zatim uđe u blagavaonicu što se nalazila pokraj kuhinje. Unutra je bilo dvadesetak

radnika. Jeli su. Spur se predstavi i upita za trojicu kauboja. Nekolicina se smijuljila, ali svi su se složili da Weed i Raoul nikada nisu radili na ranču i da je Zane Smit otišao prije mjesec dana.

– Ako niste znali, Weed, Raoul, Zane i još dvojica silovali su i ubili ženu i njezinu trinaestogodišnju kćer, ubili su i dvanaestogodišnjeg dječaka i dva radnika na ranču Matta Rogersa. To je učinjeno po naređenju Doaka Gallowaya. Da bih vam dokraja objasnio što se događa, reći ću vam da je Galloway jutros ubio Weeda dok sam ga vodio u zatvor. I Raoul je bio uhapšen, ali nastradao je kad je pokušao ubiti moga pomagачa. Spotaknuo se i pao u vatru. Ostao je na mjestu mrtav. Nismo željeli da se to dogodi, jer smo ga htjeli živog. – Spur se okrene i izađe iz blagavaonice.

Bilo mu je jasno da tu samo gubi vrijeme. Ako je Zane ostao na ranču, sigurno je već pod zemljom i nikad ga neće naći. Galloway je sigurno ubio i čovjeka koji je iskopao grob za Zaneu i gurnuo ga u jamu. Spur pozove svoje ljude i oni uzjašu.

Galloway je još bio na konju a uz njega i njegova pratnja. Spur mu pride:

– Galloway, moram te upozoriti na nešto. Tvoji ljudi u gradu pokušali su me ubiti na isti način kao i trojicu ili četvoricu mojih prethodnika, ali nisu uspjeli. Ako to netko još jednom

pokuša, doći ću ovamo sa stotinu ljudi i sravniti ovo mjesto sa zemljom. Dosta je bilo tvoje strahovlade i nasilja. Ako želiš poštovati zakon i živjeti kao ostali građani ovoga okruga, nitko te neće dirati sve dok ne prekršiš zakon. Ako se to dogodi, živjet ćeš u zatvoru o državnom trošku.

Spur okrene konja te on i njegovi ljudi pođu prema gradu. Kad su odmakli, začuo se pucaj, ali Spur se nije okrenuo. To je sigurno pucao Doak Galloway dajući oduška svom bijesu.

Odmorili su se nakon nekoliko sati jahanja. Ljudi su pružali jedan drugome male boce s viskijem. Ostatak puta je bio veseliji. Ušli su u grad pjevajući.

Spur provjeri što ima novo u njegovu uredu. Njegov pomoćnik Toby upravo je kuhao kavu na maloj peći što ju je odnekud nabavio. U jednoj od ćelija bio je neki pijanac. Zvao se John-son i došao bi prespavati noć u zatvoru svaki put kad bi se natio, jer ga takvog žena nije puštala u kuću.

– Ima li još kakvih novosti?

– upita Spur.

– Nema. Većina ljudi je bila izvan grada i ovdje je vladalo zatišje.

Spur zatim obiđe crkveni toranj, gdje je bila straža. On i Victor su zaključili da neće trebati toliko stražara. Ostavili su samo stražu na zvorniku i po jednog čovjeka nekoliko kilometara izvan grada.

Spur se napokon pozdravi s Victorom i ode u hotel. Bio je umoran i jedva je otključao vrata svoje sobe. Holly Kane ga je zabrinuto gledala.

– Jesi li ranjen?

– Ni govora. Samo sam umoran. Razgovarat ćemo ujutro.

VII

Doak Galloway je promatrao šerifa i njegov odred dok su napuštali ranč. Kako su se samo usudili doći! To je bila uvreda njegove časti i ponosa! Najradije bi izbičevao toga čovjeka.

Doak polako odjaše do kuće, a onda sjaše i preda uzde jednom od svojih ljudi. Kuća je bila sagrađena od kamena i nepečene cigle. Unutra je vladala ugodna hladovina. – Galloway opsuje zbog svojih slabih nogu. Hramao je, i to samo zbog nesposobnosti liječnika koji su mu za vrijeme građanskog rata krivo namjestili slomljene kosti noge.

On sjedne na veliku stolicu od kože i zagleda se u ugasli kamin. Bilo je to njegovo omiljeno mjesto, gdje je razmišljao i pravio planove.

Mora se otresti toga McCoya, ali to će moći samo ako ga uhvati nasamu. Sada nije želio razmišljati o smrti svoga sina jedinca. Razmišljao je o tome jučer i sada je bio sposoban da se usredotoči na poslove što ih mora obaviti. Znao je sve o događajima u gradu, o tome kako je novi šerif preuzeo vlast i kako je dobio podršku građana.

Uostalom, u to se mogao uvjeriti maloprije, kad je McCoy doveo odred naouržanih ljudi.

Mora postojati način kako da se oslobodi toga šerifa! Doak pozvoni i na vratima se pojavi tamnooka mlada Meksikanka. Nosila je poslužavnik s bocom viskija, s vrčem vode i s dvije čaše.

Doak je promatrao djevojku. Došla je nedavno. Bila je u nje-govoj kući tek mjesec dana. Zaključio je da nema više od sedamnaest godina. Dotad je živjela s roditeljima u obližnjem meksičkom selu. Nosila je usku bijelu bluzu i modru suknju, što joj je on kupio. Kad je stavljala poslužavnik na stolu, bluza se malo otvorila i mogao joj je vidjeti grudi.

— To je sve? — upitala je.

Što bi dao da opet ima sedamnaest godina! Netremice ju je gledao, a onda joj rukom dao znak da dođe bliže.

— To nije sve — odvrati on hrapavim glasom i stavi ruku na njezine grudi.

Ona kimne i sjedne na stolicu pokraj kamina.

— Ne ondje — reče on i pokaže joj stolčić na kojem je inače odmarao noge.

Ona ga posluša. Znao je da je preplašena i da drhti.

— Felice, ja nisam čudovište i neću ti učiniti ništa nažao. A sad mi se nasmiješi.

Njegove misli vrte se Spuru McCoyu. Mora ga ubiti ali i uništiti mu ugled.

Dok je razmišljao o šerifu.

Doak je gladio djevojčinu sjajnu crnu kosu.

Morat će ga ubiti dok bude s nekom uglednom i poštovanom ženom. Da! To je dobra zamisao. Odmah je znao koja će to žena biti! Lice mu se ozarilo pri pomosli na nju. Sutra će poslati svoga čovjeka u grad i sve pripremiti. Za to će trebati nekoliko dana.

Kad je prošle noći doznao da su Weed i Raoul oteti, odmah je shvatio da je u to umiješan novi šerif. Njegovi su ga ljudi izvještili o Raoulovoj smrti, a i o tome da su ubili Weeda. Zane je uspio pobjeći prije nego što je Galloway išta poduzeo. Rečeno mu je da je Zane čuo kad su odvodili Weeda i Raoula i da je uspio uteći. Čini se da njega misu prepoznali kao jednog od napadača na Rogersov ranč. Zane je spašavao život i dok su mu javljali o nestanku dvojice njegovih drugova, on je natrpao vreće hranom i pobjegao.

Galloway je poslao za njim dvojicu svojih ljudi, no jedan se vratio ranjen, a drugi je ostao mrtav. Galloway uzdahne. Učinio je sve što je mogao.

Njegova ruka spusti se niže. Milovao je djevojčine grudi. Bila je mlada i nevina.

— Ne boj se, draga — reče joj. — Uživaj u svemu što ti pruža život.

Plan sa ženom u gradu mora uspjeti! Doak se protegne i rukom prođe kroz rijetku kosu. Njegove svijetloplave oči svjetlucale su gledajući tamnoputu

djevojku. On joj ponovo položi ruke na grudi.

– Felicidad, jesam li te ikad povrijedio? – upita.

Ona odmahne glavom.

– Vjeruj mi, ni sada te neću povrijediti. Sviđaš mi se, i to silno. Nemoj se bojati. Zar te nimalo ne uzbuđuje kad te dodirujem?

Ona zadrhti, a onda kimne. To je bila istina. Zadrhtala bi na njegov dodir. Nikad je dotad nijedan muškarac nije dodirnuo. Otac joj je vodio računa o njezinu dobru glasu, jer se nadao da će je dobro udati i da će dobiti velik miraz. A onda ju je ugledao El Jefe i pozvao da pođe raditi na njegovu ranču, u njegovoj kući. Njezin otac je pristao, ali tražio je zauzvrat tri kobile. Dobio ih je i povrh toga još kravu s teletom, tako da je mogao napunitu staju. Ona je mogla raditi u velikoj kući i zarađivati koliko i njezin otac kao gonič. Bila je ponosna. Onda joj je majka rekla da odbije ponudu. Mogli bi je poslati natrag u Meksiko, a ako bude živjela u velikoj kući, mogla bi postati ljubavnica senora Gallowaya. Razumjela je što joj majka kaže, ali njezin otac se toliko veselio kobilama da nije mogla pobjeći.

Felicidad podigne pogled. Taj čovjek je bio i star i ružan. Nasmiješila se, premda je znala da će te noći izgubiti djevičanstvo. Galloway joj je počeo otkopčavati bluzu.

– Samo polako... ja ću ti pomoći da se razodjeneš, a onda

ćeš ti mene svući. Tada ćeš otkriti zašto te otac tako ljubomorno čuvao.

Ali Doak je istovremeno razmišljao i o poslu što ga čeka, o tome kako će se osvetiti Spuru McCoyu. Najprije će poslati čovjeka u banku. To neće biti sumnjivo, jer svaki rančer povremeno mora svratiti u banku. Bit će to početka. Povezat će se s nekim ljudima u gradu, ponuditi gotovinu i sve će biti gotovo vrlo brzo.

Galloway svuče djevojci bluzu i dah mu zastane kad je ugledao njezine velike grudi. On ustane, reče joj da ponese poslužavnik s viskijem i povede je uz stepenice u svoju spavaću sobu. Veliki krevet bio je pospremljen.

Dakako, ta žena u gradu neće dobrovoljno pristati na suradnju i njegov čovjek će biti prisiljen da je dopremi u Spurovu sobu pod određenim okolnostima, a možda će sve početi baš u njezinoj spavaćoj sobi. Da, izvrsno! To će biti još bolje. Pucanj će biti prigušen, a onda će Spura onesvijestiti i dovući na scenu. Oboje će ih svući i poleći na krevet. Oh, da, mogao bi i on poći u grad da uživa u predstavi i sramoti. Bit će to najbolji način da jednim potezom riješi dva svoja najveća problema.

Galloway zatvori i zaključa vrata svoje sobe. Djevojka se preplaši.

– Felice, neka se tvoja mala glava ne brine ni o čemu. Ja

znam što djevojke vole i bit ću nježan.

— Nadam se, senor Galloway
— odgovori ona i ponovo zadrhti.

— Draga djevojčice, svaka žena s ovako velikim grudima kao što ih imaš ti voli biti milovana. Za mjesec ili dva bit ćeš kao i sve druge.

Ona prekriži ruke na grudima, a on ih grubo odgurne.

— Nemoj to više nikad učiniti kad si u mojoj blizini!

Ona se stane tresti od straha.

— Felice, izuj mi čizme — reče on mirnijim glasom i sjedne na krevet. — Onda ćeš razodjenuti i donijeti tople vode, jer se želim okupati. Hajde požuri! Obuci bluzu i učini kako sam ti rekao! Čeka nas duga noć.

Dok je Galloway čekao da se djevojka vrati, mislio je na svoj ranč. Bio je vrlo zapušten kad ga je preuzeo od svoga oca. U proteklih dvadeset godina pretvorio ga je u jedan od najvećih i najboljih posjeda u Teksasu. Mogao ga je još voditi, premda je imao vrlo sposobnog upravitelja koji je obavljao sve poslove.

Uskoro će potjerati stoku prema željeznici u Kansasu. Petsto grla što ih je Weed dotjerao s Rogersova ranča izmiješat će se s njegovim stadom. Dugo je upozoravao Matta Rogersa da njegova stoka pase na pašnjacima koji pripadaju ranču Galloway. Ako to područje nije bilo proknjiženo na njegovo ime, nije to značilo da zemlja nije nje-

gova. Prokleti čovjek! Neprestano je nešto dokazivao svojim uknjižbama. Moralo se dogoditi sve ovo!

Ali najprije se mora osloboditi novog šerifa i na njegovo mjesto postaviti svoga čovjeka. Razgovarat će sa svojim čovjekom u gradu o tome i sve postaviti na svoje mjesto. Do vraga, pa on je vlasnik gotovo cijelog okruga!

Kad riješi pitanje novog šerifa, potjerat će stoku na prodaju, a kad se sve smiri, otići će u Fort Worth da se malo odmori. Odsjest će u luksuznom hotelu i naručivati jela u svoju sobu. Odlazit će i na koncerte, ako ih bude.

Sada su ga zabrinjavali samo Spur McCoy i Zane Smith. Zane mora biti ušutkan. Nadao se da McCoy nikoga nije poslao za njim. Najprije mora srediti McCoya. Ujutro će početi ostvarivati svoj naum.

Felicidad se vratila i on joj se nasmiješi. Nosila je veliku zdjelu punu vruće vode i dva ručnika. Kad je stvari stavila na pod, on ustane i ponovo joj svuče bluzu, a onda je stane ljubiti. Ona je drhtala. Osjećala je neobičnu uzbudjenje.

— Pa ti si doista puna iznenađenja! — reče joj. — Tko bi rekao da se djevica može toliko uzбудiti!

Ona nije razumjela sve što joj je govorio, ali engleski je učila vrlo brzo. Toliko se uzбудila da ga je zagrlila.

— Prokletstvo! Starim! Da

sam mlađi, već bismo bili u krevetu! – On svuče košulju i pusti da mu ona svuče hlače.

– Hajde, Felice. Počnimo to kupanjem.

VIII

Kad je Matt Rogers okrenuo svoga konja i potjerao ga prema ranču Doaka Gallowaya, pošto je ubijen Weed, znao je da će naći petog napadača samo ako požuri i ne dopusti mu da pobjegne. Nije bio sretne ruke.

Naime, kad se približio ranču, slučajno je čuo razgovor iz kojeg je saznao da je Zane Smith prošle noći pobjegao. Vjerojatno je čuo dok su odvodili Raoula i Weeda. Najprije je otišao u brvnaru u kojoj su bile zalihe hrane i natrpao vreću, a onda je odjahao na sjever, jer to je bio najkraći izlaz s ranča.

Matt je pažljivo promatrao tragove izvan ranča sve dok nakon dugog traženja nije pronašao otiske konja koji je odjurio na sjever. Tragovi kopita nisu imali neka posebna obilježja, osim što je konj bio nedavno potkovan i što nije postojala mogućnost da potkove brzo otpadnu.

Rogers pođe za tragom. Čitanje tragova oduvijek mu je išlo od ruke i uvijek je mogao pronaći odbjeglo govedo. Jedino je bio zabrinut što nije imao hrane, osim ono malo što mu je dao McCoy kad su napuštali Clearwater. Morat će se snaći kopanjem korijenja, a možda će usput uloviti i kakvog zeca.

Trag je, bez skretanja i pokušaja prikrivanja, vodio na sjever. Nekoliko milja daleko od ranča pridružili su mu se tragovi još dvaju konja.

Bilo je očito da je Doak Galloway poslao za Zaneom Smithom svoje ljude da ga ubiju i tako ušutkaju zadnjeg svjedoka pokolja. Matt je znao da i njih mora ubiti. Bio je iza njih otprilike šest sati jahanja. On brže potjera svoga konja. Nakon jednog sata zaključio je da to neće biti dobro, da će izmoriti konja. Stoga uspori.

Kad je stigao da prve male uzvisine, iskoristio ju je da pažljivo razgleda okolicu. Nije opazio ništa sumnjivo. Blago valovita ravnica bila je prekrivena travom i rijetkim šumarcima uz dva potoka. Daleko na lijevoj strani opazio je dim što je dolazio iz male kolibe, ali bila je daleko od njegova traga i on odlučio da ne skreće s puta. Možda će to učiniti kasnije, ako ostane bez hrane ili vode.

Sada trag nije bilo teško pratiti. Bilo bi mu lakše da je imao još jednog konja. Mogao je stići bjegunca za nekoliko sati, a ovako nije mogao dopustiti da mu se konj posve iscrpi. Vrućina je bila nesnosna i činilo mu se da se sunce sporo kreće nebeskom putanjom.

Matt je neprestano razmišljao o svojoj obitelji. Doselio se u okrug Galloway prije pet godina i bio mu je dodijeljen komad zemlje. Njegovo malo gospodarstvo lijepo se razvijalo i

bio je zadovoljan. Galloway je pokazao nezadovoljstvo zbog njegova doseljenja, ali on mu je dokazao da je propisno registriran kao vlasnik i da se njegov mali ranč nalazi prilično daleko od Doakova imanja. Dvije godine vladao je mir.

Gloria se dobro privikla na rančerski život. Pomagao joj je kad god je mogao i zbog toga nije izgledala iscrpljeno i poput ostalih rančerskih žena. Bili su zadovoljni i bilo im je mnogo bolje nego u Kanzasu. Sve nevolje bile su iza njih.

A onda se počele nove nevolje. Galloway je čekao i kad je vidio da mali ranč dobro napreduje i da Rogers zna svoj posao, naprije je počeo s malim pritiscima, onda s napadima i na kraju je završio s nasiljem i užasom. Matt je zaposlio četiri kauboja. Jednoga dana netko je ranio jednog od njih i zbog toga je drugi otišao s ranča. Dvojica su mu ostala vjerna i to ih je stajalo života. Bol i bijes opet ovladaju njime. Mora pronaći toga zadnjeg preživjelog ubojicu, a onda je na redu Doak Galloway! Ništa mu više nije bilo važno. Bit će mu svejedno hoće li ga ubiti Doakovi ljudi ili će biti obješen zbog ubojstva.

Napokon je došla večer. Matt potjera konja malo brže, a onda zastane da bi ponovo razgledao tragove. Staza je vodila na sjever, gdje se sada moglo vidjeti veliko stijenje suviše strmo za penjanje, ali mogao se nazreti i uski klanac. Matt je bio siguran

da je to jedini prolaz. On ljutito opsuje, jer se već počeo spuštati mrak, a po mraku neće lako pronaći prolaz.

Na nebu su se pojavile prve zvijezde. Matt je nastavio put. Vidio je pred sobom visoko stijenje a i prolaz je postajao sve vidljiviji. On uspori. Bojao se da konj ne ozlijedi noge. Bio je sve bliže stijenama i nakon dva sata s jedne uzvisine opazi logorsku vatru. Nije odmah mogao procijeniti koliko je udaljena, ali nakon nekog vremena zaključio da nije udaljena više od dva kilometra. Bila je prilično velika i oni koji su je zapalili nisu se mnogo brinuli da je prikriju. Jedino su pazili da ne bude vidljiva sa sjevera, pa su je zapalili uz veliku stijenu što ju je prikrivala s te strane.

Matt sjaše kad je bio udaljen oko kilometar od vatre, a nakon nekoliko stotina metara ostavi konja i počne se šuljati. Ponio je veliku vinčesterku, revolver i lovački nož.

Polako se šuljao. Vatra se dobro razgorjela i on je jasno mogao vidjeti svoje mete. Zaustavio se dvadesetak metara daleko od vatre i sakrio iza oveće stijene. Pred sobom je vidio dva čovjeka. Jedan je kuhao kavu. Razgovarali su:

– Mislim da gazda želi Zaneu zauvijek zatvoriti usta. Rekao je da ga dovedemo natrag. Do vraga, Zane će pucati čim nas opazi. Mislim da je petnaestak kilometara ispred nas. Kad

bismo znali kamo ide, mogli bismo mu presjeći put.

— A jesi li vidio kako je gazda namignuo kad je rekao da Zaneu dovedemo natrag. On hoće da ga ubijemo. Zar ti nije jasno da želi uništiti sve koji su sudjevali u napadu na Rogersov ranč? Ondje su prilično zabrljali.

Matt je ležao u svom skrovištu jedva se svladavajući da ne pritisne obarač. Nije bilo sumnje, ta dvojica su radila za Galloya.

— Do vrata, dobro su se proveli s onom ženom i djevojkom. Žao mi je što nisam bio s njima na Rogersovu ranču.

Matt Rogers nanišani onoga koji je to rekao i pritisne obarač. Metak pogodi čovjeka u čelo.

Drugi je nekoliko trenutaka bio ukočen od iznenađenja, upravo toliko da Matt ponovo nanišani. Zapucao je u trenutku kad se čovjek pomaknuo. Pogodio ga je u rame. Čovjek je viknuo od bola i otkotrljao se u mrak. Matt je opalio još nekoliko puta u pravcu u kojem se čovjek otkotrljao, ali nije bio siguran da ga je ponovo pogodio.

Nadao se ipak da je obojicu ubio. Ako jest, moći će ući u logor i uzeti još jednog konja, a zatim nastaviti potjeru za Zaneom Smithom.

On ponovo napuni pušku i stane čekati. Čuo je tihe zvukove, ali ništa nije vidio. Vatra se polako gasila. Sat kasnije preostao je samo žar. Tada iz-

nenada začuje štopot, a potom i topot kopita, koji se udaljavao niz obalu potoka. Čovjek na sedlu zapuca iz revolvera u pravcu gdje je bio napadač, u jalovoj želji da ga ubije, a onda nestane.

Matt je ostao u svom skrovištu sve do izlaska sunca. Tada je ušao u logor. Pronašao je pušku i revolver ubijenog, a zatim je odveo njegova konja do mjesta gdje je sakrio svoga. Uzjahao je i nastavio put na sjever, vodeći drugog konja na povocu. Nakon jednog sata promijenio je konja i krenuo dalje. Nadao se da će, mijenjajući konje, stići bjegunca prije mraka.

IX

Spur se probudio kad je izašlo sunce. Doručkovao je, a onda otišao do trgovine mješovitom robom. Trgovina je još bila zatvorena i on sjedne na jednu od stolica pokraj ulaza. Morao je opskrbiti za put.

Malo kasnije opazio je ženu kako otključava vrata trgovine. Pogledala ga je i on zapazi nekoliko pramenova crvene kose što su joj provirivali ispod šeširica.

— Želite li nešto kupiti? — upita ga žena.

Iznadila ga je tamna boja njezina glasa. On ustane.

— Da, gospodo. Moram kupiti neke stvari.

— Otvoreno je — reče ona smiješeći se. — Jeste li vi možda novi šerif o kojemu sam već mnogo čula?

– Da, gospodo.

– Udite. – Smiješila se i nje-mu se učini da joj oči zavodljivo sjaju. – Rano je i trgovina se još ne otvara, ali našem novom šerifu ne mogu odbiti uslugu. Drago mi je što ste udesili Nancea Gallowaya. Bio je krvopija taj pasji sin. – Ona se ponovo nasmiješi. – Oprostite na tim izrazima. Odrasla sam uz svog oca i cijeli život bila sam okružena samo muškarcima. Moj otac je vodio trgovinu sve do prije tri godine, kad je umro. Ja sam nastavila posao.

Spur joj se nasmiješi i kad su ušli, skinje šešir. Opazio je da je zaključala ulazna vrata, ali ništa nije rekao.

– Zovem se Spur McCoy.

Ona mu pruži ruku.

– Drago mi je. Ja sam Katherine. Prijatelji me zovu Katie. Želim da me i vi tako zovete.

– Hvala i moram reći da mi ne smeta vaš način izražavanja. No imam jedno pitanje: zašto skrivate svoju prekrasnu kosu tim šeširom. Budite ljubazni i skinite ga.

Ona se nasmije i povuče krajeve vrpca pod bradom. Kad je skinula šešir, po ramenima joj se raspe tamnocrvena kosa.

– Prekrasna je! – zadivljeno će Spur. – Ako još jedanput vidim da je skrivate pod šeširom, uhapsit ću vas.

– Eh, čula sam da ste doista dobri. Dodite da vam nešto pokazem – reče ona i povede ga kroz trgovinu.

Bila je to velika trgovina pu-

na svakojake robe: alata, konjske opreme, kuhinjskog posuđa, svega. Ona otvori vrata u dnu trgovine i uđe, a Spur za njom. Bilo je tu nekoliko prostori-ja u kojima je ona stanovala.

– Ovo je moj stan i tu provodim najviše vremena – kazala je. – Jutros sam doručkovala u gradu. Dosta mi je kuhanja. – Ona mu se približi. – Hoćete li mi učiniti uslugu, gospodine McCoy?

Mirisalo je na lavandu i bila viša nego što mu se učinilo u prvi tren. Nosila je jednostavnu pamučnu haljinu koja nije skrivala njezin lijepi stas.

– Bit će mi zadovoljstvo, gospodo.

– U posljednje vrijeme nešto me muči i mislim da mi vi možete pomoći. Na usnama mi se pojavila neka čudna bolest... – Ona mu se primakne i ovije ruke oko vrata. – Prošlo je dugo vrijeme otkako su posljednji put bile ljubljene!

Spur se veselo nasmije i pri-vije je k sebi. Ona podigne glavu i on je nježno poljubi.

– Eto, to mi je nedostajalo – reče ona kad su se napokon razdvojili.

– Pretpostavljam da neprestano moraš odbijati lokalne zavodnike.

– Gomila prijavih kauboja i protuha. Njih nije teško odbiti. Htjela bih da me još jednom poljubiš. Hoćeš li?

– Dakako. Ne mogu ti odbiti takvu molbu.

Ona ga uhvati za ruku i povede u spavaću sobu...

* * *

Promatrao ju je dok se oblačila.

– Nema ničega ljepšeg nego promatrati ženu kad se oblači. To je savršenstvo gracioznosti i ljepote – kazao joj je.

– Trebalo bi da me vidiš kad se uvlačim u steznik.

– Ne treba tebi steznik.

– Hvala. Bacit ću ga.

Kad se i on obukao, poljubi je i upita je li spremna za posao.

– Da, vrijeme je da otvorim trgovinu.

Pola sata kasnije Spur je sve potrepštine već smjestio na konja. Uredio je da jedan od dva stražara pođe s njim. Čovjek se zvao Oliver i rekao mu je da je bio narednik u građanskom ratu. Sad je bio oženjen i imao je sina, ali jedini posao koji je mogao naći bio je posao kauboja. Tražio je nešto bolje. Spuru su kazali da je Oliver jedan od najboljih strijelaca u gradu.

– A kamo idemo, šerife? – upita Oliver.

– Ne znam točno i zbog toga ti ideš sa mnom. Čuo sam da si neko vrijeme radio na ranču Doaka Gallowaya.

– Da. Idemo li tamo?

– Otprilike.

Katie je stajala na pragu svoje trgovine i Spur joj mahne. Ona mu uzvratila pozdrav i nasmiješi se. Spur je znao da ovo neće biti njihov posljednji sastanak.

– Hajdemo – reče on Oliveru i oni odjašu prema rijeci Clear.

X

Ranč Doaka Gallowaya bio je smješten zapadno od grada Clearwatera uz rijeku Clear. Pružao se petnaestak kilometara u dužinu i oko pet kilometara u širinu. Spur McCoy je putem objašnjavao Oliveru:

– Želio bih pronaći petsto grla stoke koju su Gallowayevi ljudi ukrali s Rogersova ranča. Rogers pretpostavlja da su je otjerali na Gallowayev ranč i da će je ondje pomiješati s Gallowayevom stokom. Što misliš, gdje bi se ta stoka sada mogla nalaziti?

Oliver se počeo glavi, a onda odgovorio:

– Kad bi me netko pitao kako sakriti ukradeno stado, ja bih rekao da ga treba držati na okupu i što prije potjerati na prodaju u Kansas.

– A gdje bi sakrio to stado?

– U neki uski kanjon strmih strana.

Već su jahali područjem Gallowayeva velikog ranča. Nije bilo nikakvih znakova i ograda, samo šumarci, brežuljci i tu i tamo potočić oivičen grmljem. Naišli su na nekoliko grla stoke, ali svako govedo je bilo propisno žigosano: krug s velikim slovom »G« u sredini.

– Ovo mi nazivamo velikim žigom. Njime se može pokriti prvi žig, koji je obično manji, a upotrebljavaju ga oni koji ku-

puju stoku. To se ne kosi sa zakonom, a opet, može se upotrijebiti i kod ukradene stoke.

– Odakle ćemo početi tražiti? – upita McCoy.

– Dok sam radio za Gallowaya, nisam mnogo boravio na ovom dijelu ranča, ali čuo sam za tri-četiri male udoline, gdje je jedne zime prebivala stoka. Pokosili su travu u jednoj dolini i složili je u sjenike, kako bi poslužila za hranu ako padne snijeg.

Stigli su do male uzvisine s koje se pružao pogled na predio pred njima, ali Spur brzo mahne Oliveru da se povuče. Nekoliko stotina metara daleko od njih ugledao je šest kaubojaka kako prema sjeverozapadu gone oko trista grla.

– Čini se da skupljaju stoku – reče Oliver. – Vjerojatno se pripremaju za prodaju u Kansasu, a pretpostavljam da će odvesti i Rogersovu stoku.

Sada su dio stoke Gallowayevi kauboji gonili prema istoku. Spur upitno pogleda Olivera.

– Da, dio stoke će potjerati prema istoku, jer put Chisholm vodi do pojilišta na stanici Red River i nastavlja se još pedesetak kilometara do Fort Wortha. Sva stoka koja se kreće putem Chisholm prolazi kroz Red River, a zatim produžuje u Kansas.

– Znači li to da možemo tražiti bilo gdje?

– To će biti najbolje. Nema razloga voditi petsto grla stoke

najprije na zapad, a onda ih vraćati istim putem na istok.

Počeli su pratiti malo stado, pažljivo držeći odstojanje, da ih ne bi opazio netko od ljudi što su skupljali odlutala grla.

– Mislim da stoku vode u kanjon Blackberry – reče Oliver.

– Ondje mogu odvojiti krave i telad, žigosati telad i odvojiti grla koja će odvesti na sjever. Bit će najbolje da krenemo zaobilaznim putem. Bit ćemo u kanjonu za nekoliko sati.

– Pokušajmo. Možda ćemo imati sreće – složi se McCoy.

Nakon četiri sata jahanja stigli su do kanjona i počeli se penjati uz strminu. Spur na ulazu u kanjon nije vidio nikakvu ogradu, ali nastavili su uspon. Ostavili su konje na pola puta do vrha i krenuli dalje pješice, sve dok nisu stigli do ruba litice, odakle im se pružio pogled na kanjon.

Sve što su mogli vidjeti bila je pitoma zelena dolina s potočićem u sredini.

– Do vraga, ni jednog jedinog grla! – reče Oliver. – Uostalom, išli smo na sreću. Možda oni što smo ih sreli idu baš ovamo, no sumnjam da su u onako malom stadu Rogersova grla.

Sunce je već bilo na zapadu kad su se vratili do svojih konja. Sat kasnije našli su se u šumarki. Oliver se pokazao dobar kuhar. Večerali su rano zato što je Spur želio da ugase vatru prije mraka. Legli su na gunjeve

odjeveni, s puškama i revolverima nadohvat ruke.

— Koliko ćemo dugo biti izvan grada, šerife?

— Sve dok ne nademo stoku s Rogersova ranča.

Brzo su zaspali. Spur se probudio malo poslije ponoći i odšetao do ruba šumarka. Ništa se nije čulo osim zavijanja kojota i huka sova. Vratio se u logor i ponovo zaspao.

Polovicu sljedećeg jutra proveli su u traženju mjesta gdje je Oliver mislio da bi mogli pronaći ukradenu stoku. Drugi kanjon skrivao je oko dvjesto grla i prolazi su bili ograđeni žicom.

Oliver iznenađeno pogleda žicu kojom je bio pregrađen ulaz u kanjon.

— Ova ograda će zadržati stoku samo ako se ne razdraži i ne udari u bijeg. Bit će mnogo jednostavnije čuvati stoku kad svi nabave novu vrstu žice — bodljivaku žicu.

Oni uđu kroz vrata na ogradi. Dio stoke nije bio žigosan, a drugi dio bio je označen žigom Doaka Gallowaya.

Ostatak jutra proveli su u pretraživanju još dviju dolina. Jedna je bila ograđena, no obje su bile prazne.

— A kamo sad? — Spur upita Olivera dok su jeli hladni ručak.

Oliver pogleda uokolo, skine crni šešir i počeo se po glavi.

— Do vraga, možda su raspršili tu stoku na nekoliko mjesta, a možda je i negdje blizu ranča,

gdje im može biti na oku, zaštićena od tragača poput nas.

— A gdje bi to bilo?

— U dolini Blue Crick. Udaljena je od zgrada na raču samo malo više od kilometra. Ondje mogu držati tri-četiri tisuće grla spremnih za put u Kansas. Dolina je dovoljno velika da hrani toliki broj grla gotovo cijeli tjedan.

— Pođimo tamo — reče Spur.

Spur je predložio da se približe dolini sa strane udaljenije od ranča. Jahali su na sjever, uz neobilježenu granicu Gallowayeva ranča, a onda okrenuli na zapad i nisu se zaustavili sve do mraka. Pronašli su gustiš što je prekrivao mali proplanak i tu zapali vatru, pazeći da ima što manje dima. Skuhali su kavu i ispržili posljednje komade slanine. Polili su vatru a zatim večerali.

— Ako ovdje ništa ne pronađemo, znam još jedno mjesto koje bismo mogli obići prije nego što nam ponestane hrane, ali to je dug put — kazao je Oliver. — Mogli bismo se prehraniti ako riskiramo nekoliko pucnjeva i ulovimo kakvog zeća.

— Ako nam to ne uspije, možda ćemo pronaći čegrtušina jaja — reče McCoy. — Jesi li ih ikada jeo?

Oliver kimne.

— Moram biti silno gladan da to jedem, ali moći ću. Nije baš hranjivo, no čovjeka može održati u životu neko vrijeme.

Bili su vrlo blizu ranča, pa su

te noći stražarili. Svaki je odspavao šest sati. Nakon doručka što se sastojao od nekoliko šalica kave krenuli su dalje.

Kiša je počela padati oko deset sati, ali u početku ih nije omela. Međutim, pretvorila se u pljusak. Gromovi su pucali oko njih, a nigdje nisu mogli naći zaklon. Oko podne oluja je prestala. Bili su mokri do kože. Pola sata kasnije pojavilo se toplo sunce i uskoro se odjeća na njima osušila.

Spur pred sobom ugleda stjenovito brdo.

– Evo našeg cilja! – reče Oliver. – Ovo je druga strana kanjona Blue Crick. Na suprotnoj strani ovog brijega počinje lijepla mala dolina.

– Trebali bismo samo jedno govedo. To bi bio dovoljan dokaz – kazao je Spur zamišljeno.

Bilo je blizu dva sata po podne kad su se uspeli na vrh brijega, odakle su mogli promatrati dolinu. Dijelovi doline bili su još posve zeleni, jer su ih napajali potočići što su se rušili niz padine kanjona. Spur zaključio da bi kanjon mogao biti dugačak oko četiri kilometra. Na drugom kraju kanjona vidjelo se nešto smeđe, oko čega se dizala prašina.

– Uspjeli smo je pronaći! – reče Oliver. – napokon smo našli stoku.

Uz rub doline pružao se mali crnogorični šumarak i oni polako krenu prema njemu, pazeći da ih nitko ne opazi. Ostavili su

konje nekoliko stotina metara daleko od stada i nastavili put pješice. S te udaljenosti nisu mogli vidjeti kauboje oko stoke, a nisu ih vidjeli ni kad su se posve približili.

Oliver i Spur stanu iza ovećeg borova debela i počnu promatrati goveda.

– Čini mi se da su stoku ostavili samu – zaključio Spur.

– I meni se čini – odvratio Oliver.

Spuru je bilo krivo što nije ponio dalekozor.

– Mislim da im možemo prići još bliže, a onda ću se ja prišuljati stadi i provjeriti žigove – reče Spur. – Ti ćeš me štititi puškom.

Oliver kimne i oni krenu.

Kad se približio trećoj životinji, Spur vidje posve svjež žig na boku. Oznaka je još bila krastava, ali ispod nje se mogao vidjeti dio žiga što su ga nosila Rogersova goveda. Spur pregleda još desetak grla. Svi žigovi bili su stari oko dvije godine a većina grla imala je i svježije utisnute žigove ispod kojih su se vidjeli stari. Spur je bio zadovoljan.

Vratili su se konjima i oprezno odjahali prema ulazu u kanjon.

Najprije su ugledali dim. Negdje u blizini bio je skriven logor.

Desetak minuta kasnije Spur je puzao prema logoru. Ugledao je tri čovjeka i mali šator. Činilo se da su tu namjeravali boraviti duže vrijeme. Svaki je

nosio pušku i revolver, a u blizini je bilo privezano nekoliko konja više nego što je bilo ljudi.

Ulaz u kanjon bio je zagrađen žicom ovijenom oko jakih drvenih stupova. Ljudi su očito čuvali stoku od lopova ili da ne pobjegne ako se uznemiri.

– Moramo uhvatiti jedno grlo – reče Spur Oliveru.

– Ali kako, šerife? I sam znaš da se govedo ne može odvući. Možeš mu svezati konop oko rogova i natezati se s njim cijeli dan a da se ono ne pomakne s mjesta.

Raspravljali su o najboljem načinu da bar jedno govedo odvedu u Clearwater. Oliver je uporno tvrdio da nijedan kauboj ne može odvesti govedo ako ono zarije papke u zemlju. Prije će puknuti konop nego što će mu to uspjeti.

– Mogli bismo odvojiti desetak grla, odvesti ih preko padina kanjona i potjerati prema gradu – predloži Spur.

– Ove životinje se gotovo ničega ne boje, ali strmina ih može preplašiti. Padine kanjona su vrlo strme. Mislim da nećemo uspjeti – kazao je Oliver.

– Onda nam ne preostaje ništa drugo nego da čekamo noć, a onda stado tako preplašimo da ono udari u bijeg. Prva grla će srušiti stupove sa žicom, a ostala će pojuriti za njima. Usput će porušiti i logor.

– To bi moglo uspjeti – složi se Oliver. – Mogao bih srediti jednog ili dvojicu stražara. To bi nam olakšalo posao.

Spur se zamisli. On nije došao ovamo da ubija. Ti kauboji su ljudi koji samo obavljaju svoj posao. Ovo nije rat.

– Mislim da bi to bilo previše, Oliver. Kad natjeramo stado preko žice, možemo odjahati na suprotnu stranu kanjona. Stoku ćemo lako pronaći. Mene sada zanima kako ćemo je natjerati u bijeg i koliko otprilike ima grla.

– Mislim da ima oko petsto grla – reče Oliver. – Natjerat ćemo ih u bijeg pucnjevima i bakljama što ćemo ih napraviti od borovih grana i smole.

Spur je sjedio na konju i motrio stoku. Vjerojatno pripada Mattu Rogersu, mislio je, a on za sva ta grla možda nikada neće dobiti ni centa. No ako uspiju uhvatiti barem jedno grlo, bit će to jedan od najvažnijih dokaza protiv Doaka Gallowaya.

Spur pogleda prema suncu.

– Preostaje nam još oko tri sata danjeg svjetla – reče. – To će biti dovoljno da napravimo baklje i pronađemo pogodno mjesto odakle ćemo preplašiti stoku.

Bio je već sumrak kad su Spur i Oliver napravili baklje. Čekali su mrak, ali kad se Spur okrenuo da pogleda stoku, ugledao je revolversku cijev iza koje je stajao kauboj. U drugoj ruci držao je ulovljenog zeca.

– Što vi ovdje radite? – upita kauboj. – Siguran sam da niste s ovog ranča. Ne dirajte oružje, jer ćete biti mrtvi.

XI

Netremice gledajući u cijev pred sobom, Spur McCoy se nasmije.

— Hej, ti si Anderson, je li? — veselo reče. — Gazda nam je kazao da potražimo Andersona, koji bi morao biti tu negdje, ali učinilo nam se da smo se izgubili. Upravo smo počeli raditi za njega i poslao nas je ovamo. Jesmo li se izgubili?

Oliver pokaže na baklje.

— Baš smo se namučili dok smo ih napravili. Nije mi jasno zašto je gazda naredio da ih napravim. Ne znam čemu će služiti. Uostalom, nije me briga. Gazda je tako naredio. A sad bih htio pronaći tog Andersona, jer sam vraški gladan.

Kauboj je bio zbunjen.

— O čemu to, do vraga, govorite? Ovdje nema nikakvog Andersona. Možda je na zapadnoj strani ranča. I što će nam te baklje?!

— Dopusti mi da uzmem jednu pa ću ti pokazati — reče Spur.

Kauboj kimne.

Spur krene i uzme jednu, pa se približi kauboju.

— Pogledaj! Kad se ova grana namaže smolom, može dugo gorjeti, ali smrdi kao sam vrug.

Čovjek se nagne da je omiriše, a Spur naglo podigne granu i udari ga po ruci u kojoj je držao revolver. U istom trenu Oliver ga udari po glavi i čovjek padne onesviješten.

Svezali su ga prilično labavo, tako da se može sam osloboditi

za nekoliko sati, a onda su sjeli da dočekaju mrak.

— Čini mi se da je ovaj pošao u lov — kazao je Oliver. — Da smo barem jutros imali tog zeca! Sad je prekasno za kuhanje. Posve će se smračiti za manje od pola sata.

Kad više nisu mogli vidjeti stoku u dolini, svaki uzme po tri baklje i polako se počnu spuštati. Prišli su stadu, zapalili baklje i počeli njima mahati, pucajući iz revolera.

Životinje su se uznemirile. Spur im je prinosisio zapaljene baklje posve blizu ne bi li ih preplašio, a to je činio i Oliver. U stadu je nastalo komešanje. Spur i Oliver su pucali sve dok se uznemireno stado nije pokrenulo. Životinje su pomahnitale. Jurnule su prema žičanoj ogradi. Žica je popustila i stado je protutnjalo preko šatora i malog logora. Spur i Oliver jahali su za stadom.

Izlaz iz kanjona bio je okrenut na jug. Spur i Oliver izdvoje pedesetak goveda i potjeraju ih dalje na jug, prema rijeci. Kad su se udaljili od kanjona, oni uspore. Morat će tjerati goveda cijelu noć, a uz malo sreće ujutro bi trebalo da budu izvan ranča Doaka Gallowaya.

Malo prije svitanja Oliver, već iscrpljen, pride Spuru.

— Do rijeke je još sedam kilometara. Što da radimo? — upita.

Spur pogleda na goveda. Bila su umorna, žedna i teško su se kretala. Na istoku je nebo počeo

lo blijedjeti i on iskoristi slabo svjetlo da ih pregleda – Gotovo su sva grla imala svježe žigove.

– Odvojimo deset najjačih životinja s novim žigovima i pokušajmo ih potjerati malo brže. Kad stignemo do rijeke, potražićemo plitki prijelaz na drugu obalu, a onda ćemo ih smjestiti u neki šumarak da se odmore – reče Spur.

On prepusti Oliveru odabiranje jačih životinja, jer tome nije bio vičan, a onda ih potjeraju dalje na jug. Ostale su životinje ostavili da pasu.

Stigli su do rijeke nakon dva sata jahanja. Kad se stoka napojila, preveli su je na drugu stranu, gdje su ubrzo pronašli šumarak. Pola sata kasnije stoka se već odmarala.

– Odspavaj malo, Oliver. Ubrzo bismo mogli dobiti društvo – reče Spur.

Oliver sjedne na tlo, nasloni glavu na obližnje stablo i držeći u ruci revolver, zaspi.

Da ne bi i on zaspao, Spur počne šetati. Čuo je pucnjeve, a zatim je ugledao jednog kaubojja kako skuplja stoku.

* * *

Topot kopita dopre mu do svijesti i Spur shvati da je zaspao stojeći. Protrlja oči. Bio je već dan, a prema njima su jahalica dva čovjeka s puškama. Spur se smjesti razbudi. Jahači zastanu, a onda potjeraju konje prema njemu.

Spur pričekava dok nisu došli na stotinjak metara udaljenosti,

a onda nanišani jednog konja. Konj padne i povuče za sobom jahača. Kauboj skoči vičući. Drugi se okrene prema njemu, ali ne uspori konja. Spur je gađao oko jahačeve glave pazeći da ga ne pogodi. Ovaj nasumce zapuca, a onda se okrene i vrati svom drugu, povuče ga na konja i oni odjašu.

Spur prodrma Olivera, koji se cijelo to vrijeme nije pomaknuo.

Potjerali su stoku dalje, prema gradu. Nitko im nije bio za petama i u sumrak su ponovo sakrili životinje u neki šumarak uz rijeku Clear.

– Nismo daleko od grada. Predstoji nam još sedam-osam kilometara puta – reče Oliver.

– Moram malo odspavati, jer ću pasti sa sedla – odvrati Spur. – Mislim da nas nitko neće slijediti ovako daleko, ali ti ipak pripazi. Probudi me za dva-tri sata, pa ćemo stoku odvesti u gradsku staju.

Spur prostre gunj i legne na zemlju. Zaspao je prije nego što je uspio izvući revolver, kako bi mu se u slučaju potrebe našao pri ruci.

Kad se probudio, već je svitalo.

– Prokletstvo! – promrmlja.

Oliver je sjedio naslonjen na stablo i hrkao. Spur ga probudi i oni potjeraju goveda prema gradu. Smjestili su ih u gradsku staju i naredili čuvaru da nikome ne dopusti da se približi stoci.

Spur zatim krene u hotel. Jedva je i pogledao Holly. Bacio

se na krevet i zaspao za tren oka.

* * *

Spur polako otvori oči. Nije se mogao razbuditi. Vidio je pred sobom zamagljen lik.

– Hej, mladiću! Jesi li živ? Spavaš već satima. Sad je sedam navečer i čeka te veliki odrezak. Jesi li gladan?

Spur zatrepće i napokon se razbudi. Ugleda Holly, nagu do pasa. Smiješila mu se. On joj se približi i poljubi je u usta i grudi.

– Jesi li spremila odrezak?

– Da. Na stolu je.

Činilo mu se da u životu nije tako dobro večerao. A kako i ne bi, kad gotovo trideset šest sati nije ništa okusio.

Nakon večere je posjetio Paula Victora. Porazgovarali su o novoj situaciji. Spur je zatražio još tri pomagača. Victor mu je rekao da u gradu i okolici nema nijednog ovlaštenog nadzornika žigova i da grad nema telegraf.

Za Spurova izbivanja u gradu nije bilo nikakvih važnijih događaja. Jedino je Doakov čovjek bio u banci i u trgovini mješovitom robom, ali to su Gallowayevi radnici redovito činili jednom mjesečno.

– Optužit će Gallowaya za krađu Rogersove stoke – reče Spur Victoru – i za ubojstvo njegove obitelji i radnika. Je li krađa stoke najveći prijestup u Teksasu?

– Jest. Sutra ćemo sve to sta-

viti na papir. Kada bi trebalo da ga privedemo?

– Nećemo još. Neka se stoka što smo je doveli zakolje, sva osim jednog grla, i neka se meso pokloni najsiriomašnjim obiteljima u gradu. Ti se, Victore, za to pobrini. Kaži im da je to poklon od Matta Rogersa.

– Dobro, šerife.

– Još nešto. Umalo sam zaboravio. Optužnica se mora podići i u ime Matta Rogersa, protiv Doaka Gallowaya. Dakle još jedna tužba. Utvrdite vrijednost Rogersova ranča i tome dodajte dvadeset četiri tisuće dolara, koliko vrijedi ukradena stoka. Dodajte i trista tisuća dolara odštete za smrt članova njegove obitelji. To sve napišite u tužbu, a Matt će potpisati kad se vrati.

– To je više od cjelokupne vrijednosti Gallowayeva ranča – reče Victor.

– Da. Jesmo li zasad sve riješili?

– Mislim da bi to bilo sve, šerife.

– Izvrsno. A sad bih rado nešto popio.

XII

Matt Rogers je prestao brojiti dane. Svi su bili jednaki. Jedan od konja se iscrpio prije nego što je Matt stigao ubojicu svoje obitelji.

Trag Zanea Smitha doveo je Matta do jednog ranča, ali kad je stigao tamo, žena i dva kauboja bili su ubijeni. Zane Smith je uzeo dva odmorena konja i namirnice.

Rančer je upravo kretao za ubojicom, pa mu se Matt pridružio. Jennings, kako se rančer zvao, doselio se u Teksas tek prije godinu dana.

Narednog dana Matt i Jennings zaključe da se razmak između njih i ubojice prilično smanjio. Zane Smith je ponio mnogo hrane i to mu je usporavalo bijeg.

Mattu se Jennings svidio. Bio je čovjek mirne naravi i veoma otvoren u svojim namjerama, premda nije mnogo govorio. Odmah je dao Mattu do znanja da će ubiti Zanea čim mu se pruži prilika.

Kad su se uspeli na jednu uzvisinu, imali su bolji pregled okolice. Tada su prvi put ugledali Zanea.

— Ova staza kojom je krenuo pruža se desetak kilometara ravno, a onda skreće lijevo pod pravim kutom — reče Jennings.

— Mi možemo krenuti prečacem, skratiti put gotovo za polovinu i pripremiti mu zasjedu.

Tako je i bilo. Potjerali su konje što su brže mogli. Nisu ih štedjeli, jer su znali da će se odmarati dok oni budu čekali u zasjedi. Jennings je bio naoružan puškom i revolverom i želio je biti bliže Zaneu kad naiđe. Matt će se sakriti malo dalje, kako bi ga štitio.

Jennings legne iza jednog drveta. Ruke su mu bile vlažne od znoja. Nikoga nije ubio još od građanskog rata prije desetak godina, kada je to morao. Gleđao je na stazu. Zašto je ubojica

morao naići baš na njegov ranč, pitao se. Suze su mu potekle niz obraze.

Ali njegova odluka bila je čvrsta. Ubit će nitkova čim mu se približi.

Malo kasnije on ugleda jahača. Mahne Mattu koji se sakrio malo podalje, s druge strane staze. Zane će se naći u unakrsnoj vatri, a Matt neće pucati prije Jenningsa.

Jahač se polako približavao. Nije se okretao. Valjda je vjerovao da mu nitko nije za petama. Jennings ga je mogao pogoditi iz puške, ali želio je biti siguran i čekao je da mu se posve približi. Kad se nađe nasuprot stablu pod kojim je ležao Jennings, neće biti udaljen više od pet-šest metara.

Jennings duboko udahne. Čekao je.

Trideset metara.

Dvadeset metara.

Jenningsu se učini da se Zane presporo približava. On mahne Mattu koji je sada mogao vidjeti i Jenningsa i Zanea. Jennings podigne revolver i nanišani.

Deset metara.

Jennings polako počne pritiskati obarač. U tom trenutku čegrtuša klizne preko njegove ruke oslonjene o tlo i osjetivši toplinu tijela, iznenađeno digne glavu.

Jennings je uočio zmiju spremnu na skok upravo u trenutku kad je pritisnuo obrač. Trgnuo se natrag i revolver je opalio u zrak.

Matt je čekao. Znao je da će Zane za nekoliko sekunda biti mrtav, ali svejedno je nanišanio točno u njegova prsa.

Pucanj je iznenadio Matta i kad je vidio da Zane nije pogođen, bilo je prekasno da ga ponovo uzme na nišan. Istina, zapucao je, ali Zane je već okrenuo konja i krenuo ravno prema mjestu odakle je čuo revolverski hitac. Ugledao je čovjeka pod stablom i zapucao, no kad mu se približio, mogao je vidjeti da je čovjek bio mrtav prije nego što ga je on pogodio. Na vratu mu se vidio čegrtušin ugriz.

Zane potjera konja što je brže mogao. Imao je vrašku sreću, spasila ga je zmija. On se zarekne da nikad više nijednu zmiју neće ubiti. Nemilice je tjerao konja oko dva kilometra, a onda ga je skrenuo prema rijeci, jer se nadao da će u šipražju i šumarcima uz rijeku lakše naći zaklon.

Meci su fјukali oko njega. Matt nije pažljivo nišanio. Ako ništa drugo, lako je mogao pogoditi konja. No Zane je opet poslužila sreća.

Matt Rogers je uzjahao svoga konja. Zastao je kod mrtvog rančera i uzeo njegovo oružje. Njegova konja privezao je za svog i pojurio prema mjestu gdje je poljednji put vidio Zaneu.

* * *

Prošla su dva dana prije nego što je Matt otkrio Zaneov trag. Zane je nastavio put na sjever.

Put je vodio kroz gradić. Tu je Matt prodao pušku i revolver, kako bi mogao kupiti hrane. Usput se raspitao o jahaču koji je išao na sjever. Dvojica ljudi su ga vidjela. Jahaao je odmorenog konja, bio je odjeven u crno i nosio je bijeli šešir. Još su mu rekli da je imao mnogo novca.

Matt je znao da je Zane opet nekoga ubio. Mora ga što prije pronaći, da ne nastavi divljačko ubijanje. Prilika mu se pružila sljedećeg jutra, kad je zastao pokraj potoka da opere lončić za kavu. Čuo je revolverski pucanj. Brzo je uzeo pušku i oprezno se počeo probijati kroz šipražje. Pronašao je Zaneu uz malu vatra. Upravo je derao kožu sa zeca i pripremao ga je za pečenje.

Matt više nije mogao čekati i stoga nije nastojao da tiho priđe svom neprijatelju. Zane ga je odmah čuo, pa je bacivši nož kojim je derao zecu kožu, izvadio dva revolvera i zapucao prema mjestu odakle su dolazili šumovi. Jedan metak pogodi Matta u rame, ali jedan je pogodio i Zaneova konja. Matt nije ispalio ni metka. Zane se, pucajući, sakrio iza jednog stabla.

— Predaj se, Smithe. Ne možeš pobjeći! — Čim je to izgovorio Matt se otkotrlja do jednog srušenog debla i sakrije se iza njega.

Čuo je pucnjeve. Meci su trgali lišće na grmlju gdje je maloprije bio kriven.

Onda je zavládala tišina. Matt se nije micao, ali odjed-

nom je začuo pucketanje grana. Polako je provirio iz svoga skloništa. Zane je trčao prema potoku. Matt pojuri za njim. Ponovo su se čuli pucnjevi, ali ovaj put iz revolvera. Matt zaključio da Zane nije imao vremena ponijeti pušku. Trenutak je razmišljao ne bi li bilo bolje da se vrati po svog konja, ali odustane od toga. Ne smije izgubiti Zanea.

Zastane iza jednog stabla i pažljivo promotri okolicu. Opaži micanje grana nekoliko desetaka metara nizvodno. Napokon ugleda Zanea. Ležao je pod jednim stablom. Činilo se da je ranjen. Matt podigne pušku i nanišani, ali prije nego što je pritisnuo obarač, Zane stane trčati. Matt zapuca. Učinilo mu se da je metak pogodio Zanea u nogu. Zane se otkotrljao u grmlje i nestao Mattu s vidika.

Matt potrči, a kad se približio mjestu gdje je Zane nestao, uspori. Nije smio dopustiti da ga taj nitkov ubije. Učinilo mi se da čuje stenjanje. Oprezno proviri kroz grmlje. Ugledao je Zanea kako leži na tlu pokušavajući povezati nogu iz koje je tekla krv.

Matt polako podigne pušku, ali prije nego što je opalio, Zane se naglo okrene i zapuca iz revolvera. Matt se baci na tlo. Osjetio je bol, ali nije znao kako je pogođen. Boljelo ga je cijelo tijelo. On pokuša sjesti. Nije mogao. No mogao je micati rukama. Izvukao je revolver i čekao. Čekao je da dođe Zane

Smith i dovrši posao koji je započeo na njegovu ranču.

XIII

Holly Kane je sjedila na krevetu i promatrala Spura kako se budi. Opet je bila naga do struka. Spur je morao priznati da je prekrasno probuditi se uz takvu djevojku.

– Dobro jutro, McCoy!

Spur joj ozdravi.

– Upravo razmišljam o tebi, McCoy. Znam da su te Paul Victor i ostali ugledni ljudi ovog okruga doveli ovamo da nas oslobodiš nevolja koje imamo s Gallowayem, ali to me sad suočilo s velikom brigom.

– Zašto bi to tebi bila briga?

– začudi se Spur i približi joj se da je poljubi, no ona se povuče.

– Nemoj. Zaključila sam da si ti neka vrsta lutalice koja ide naokolo i spašava ljude od nevolja. Zreo si čovjek, a još se nisi oženio i sad ne znam kako da te zauzdam i odvedem pred matičara.

– Eh, to je doista teško – reče Spur i ponovo je pokuša poljubiti, ali ona se opet odmakne.

– Ne šalim se – reče ona, ustane s kreveta i brzo se odjene. – Ako sam ti draga, odvedi me k matičaru.

– Što je tebi jutros?

– Ništa, McCoy. Previše sam s tobom i previše mislim na tebe. Preselit ću se u svoju sobu i pokušati naći posao. Možda Paul Victor treba nekoga za rad u hotelu.

– Ti to ozbiljno misliš?

– Najozbiljnije!

— Što da kažem? — Spur ustane iz kreveta. — Ja sam obična ništarija. Iskoristio sam te. Bilo bi ti mnogo bolje da me nisi upoznala. Nikad ništa nemoj imati s muškarcima kao što sam ja.

Ona se okrene i pogleda ga. Oklijevala je. Zadrhtala je gledajući njegovo nago tijelo.

— Pa mislim da sam ti ja prva prišla i da te nikad nisam odbila.

— Ne, ja sam kriv.

— A ni ja nisam neka preplašena djevojčica. — Ona uzdahne: — Do vruga, McCoy, znam samo jedno. Otići ćeš iz Clarwartera čim se sve sredi, je li?

On kimne.

— Da, znala sam to. — Ona potrči k njemu i zagrlji ga. Plakala je. — Mogu biti s tobom još tjedan ili dva. Voljet ću te koliko budem mogla. — Svukla je haljinu i odvela ga do kreveta.

* * *

Otprilike u isto vrijeme kad je Spur uživao s Holly u grad je stigao jahač. Dolazio je s ranča Doaka Gallowaya i uputio se prema banci. Kad je uložio novca, ljubazno je popričao s blagajnikom, a onda i s predsjednikom banke Clintom Bascombom. Dok su razgovarali, kauvoj mu hitno preda omotnicu, zatim pozdravi i izađe na sporedna vrata.

Ian Dunning, tako se zvao, brzo prijeđe sporednu ulicu i dođe do lijepe katnice, najljepše kuće u ulici.

Nije pokucao. Stražnja vrata bila su otvorena. Tiho je ušao. Prošao je kroz praznu kuhinju. U dnevnoj sobi su ga dočekala dva psa čuvara, ali on je bio upozoren na njih i ponio je dva noža. Kad su skočili na njega, dočekale su ih oštrice. Psi nisu pustili ni glasa i Dunning se počeo uspinjati po stepenicama. Na katu su bile spavaće sobe. Pazio je da ne izazove ni najmanji šum. Krenuo je prema vratima sobe za koju su mu rekli da je gazdina spavaonica.

Dunning se brzo snašao na Doakovu ranču. Galloway je znao sve o njegovoj prošlosti i doveo ga na ranč nakon jednog od svojih ne baš čestih posjeta Fort Worthu. Dunning se za građanskog rata pridružio bandi koja je palila, krala i silovala na području Kanzasa i Nebraške, ali banditima za to nikad nije bilo suđeno.

Kad ga je Galloway pronašao, Dunning je bio u velikoj nevolji. — Galloway mu je dobro platio, a osim toga, platio je i svu štetu što ju je Dunning počinio po krčmama i javnim kućama, a onda ga je doveo na svoj ranč da mu služi kao neka vrsta osiguranja. Nitko mu na ranču nije pravio neprilike. Bio je spreman na sve prljave poslove ako mu to gazda naredi. Nije sudjelovao u napadu na Rogersov ranč, jer je uganuo gležanj, no sad je bio zdrav.

Kad je odškrinuo vrata spavaonice, zaškripala su, ali nisu probudila Agnes Bascomb,

bankarevu ženu. Nije bila lije-pa, a bila je žena četrdestih go-dina. Duning odluči da će se prije izvršenja zadatka malo odmoriti. Ona je spavala sva-kog jutra u isto vrijeme, pošto bi ispratila muža na posao i pospremila kuću.

Duning izvuče kratki nož i prisloni ga ženi uz vrat, a onda je prodrma. Ona se probudi i krikne.

— Umukni! — naredi Dun-ning. — Ako pisneš, bit ćeš mr-tva! Jesi li me razumjela?

Ona kimne.

Duning podigne pokrivač.

— Ustani i svuci se!

Agnes Bascomb je drhtala. Često je sanjala da se ovakvo nešto događa, premda to nikad nije doživjela. Nije imala djece. Liječnik nije znao uzrok. Muž za nju nimalo nije mario. Sum-njala je da posjećuje sumnjive djevojke, ondje, u središtu gra-da, ali nikad nije smogla snage da ga to upita. A sad je pred njom stajao čovjek koji je opa-sno izgledao.

Sa čuđenjem je otkrila da je više uzbuđena nego preplaše-na. Nije znala zašto je došao, ali brzo svuče gornju košulju.

— Svuci sve! — nestrpljivo naredi Dunning.

Ona osjeti kako crveni, ali po-sluša ga i sad je sjedila naga, osjećajući se starom i debelom.

Duning izvadi sat iz džepića i provjeri vrijeme, a onda je po-vuče na krevet...

Ležao je na njoj. Još je dahtao. U ruci mu je bio krvav nož. Br-

zo joj je pokrio glavu da ne vidi šikljanje krvi, a onda polako ustane i zakopča se. Zatim pro-nađe ženino rublje i haljinu i pažljivo ih složi. Onda pogleda na sat i pride prozoru.

Još je deset minuta vremena prije nego što će stići bankar sa šerifom. Bascomb neće imati pojma čemu tako čudan dogo-vor.

Naime, Dunning mu je donio poruku od Gallowaya u kojoj je rančer napisao da je došlo vri-jeme za ono o čemu su nasamu razgovarali i da od njega traži da dođe kući i dovede šerifa.

Došlo je vrijeme da se oslobo-de McCoya, kako bi i dalje mo-gli živjeti u miru. Poruka će po-buditi Bascombovu radoznalost i on će sigurno doći.

Galloway je to lukavo smislio. Bascomb će dovesti šerifa i sve će biti brzo gotovo. Dunning je imao jednostavan zadatak: ubojstvo. Dok je čekao, on obri-še nož u zavjesu.

Bilo je pet minuta do jedana-est kad je ugledao Bascomba kako žuri kući. Brzo je koraćao, ali u tome nije bilo ničega čud-nog. Uvijek je brzo koraćao i re-dovito je dolazio na ručak, sa-mo što je danas malo uranio.

Ali gdje je šerif?

Dunning se na trenutak zbu-nio. Morali su stići zajedno! Na-mjeravo ih je pustiti da sami potraže Bascombovu ženu, sve dok je ne nađu na krevetu, a onda bi on sve riješio.

Mora izmijeniti plan. Požurio je u prizemlje.

Bascomb se pojavio na ulaznim vratima nervozno pogledavajući oko sebe.

– Dunning! Što ti radiš ovdje? Dobio sam neku čudnu poruku od Gallowaya. Ne znam što namjerava.

– Ne znam ni ja, gospodine Bascombe. Moj gazda bi morao ući na stražnji ulaz svakog trenutka. Malo kasni. Bit će najbolje da ga ovdje pričekamo.

– Pogledat ću što radi Agnes, a onda ću se vratiti – reče banakar.

Dunning odmahne glavom.

– Ne, gospodine Bascombe. Morate ostati ovdje i čekati gospodina Gallowaya. Tako mi je naređeno. Nemojte od mene zahtijevati da postupam drugačije nego što moram.

Bascomb se namršti i sjedne. Promatrao je Dunninga.

– Ništa ne razumijem – reče.

– Ni ja, ali mene se to ne tiče. Gospodin Galloway će uskoro stići. Vi ste malo uranili.

– Ali zašto je htio da se sret-nemo ovdje, a ne u banci?

– To biste morali i sami znati. Zar želite da svi u gradu vide kako se sastajete s Gallowayem? Svi bi govorili o tome.

– Da, to mi je jasno.

Bascomb pogleda Dunninga, a onda skrene pogled i podigne obrve. Nešto ga je iznenadilo, no on brzo okrene glavu. To nije promaklo Dunningu i on smjesta izvuče revolver i okrene se, ali prekasno.

Prasne pucanj i Dunning

jaukne. Metak ga je pogodio u rame i odbacio gotovo tri metra.

Bascomb vikne od iznenađenja i straha i prisloni se uz zid. Pogledao je u Dunninga. Krv mu je iz rane na ramenu tekla na skupi sag. Onda pogleda šerifa Spura McCoya, koji je još držao revolver uperen u Dunninga.

– Ne miči se, Dunning, jer ću te ubiti! – reče Spur.

– Pomozite mi! Iskrvarit ću!

– Pa što onda!

– Pomozite mi!

– Bio sam gore, na katu, Dunning!

– Što time hoćete reći? – upita Bascomb.

– Čini se da je ovo bila klopka za mene ili za vas, Bascombe, ili za obojicu. Zna li zašto, Bascombe?

– Ne. Rekli ste da ste bili na katu. Pa ondje je Agnes!

Bascomb potrči prema stepenicama, ali Spur ga zadrži.

– Ne idite gore!

Bascomb se istrgne i potrči. Spur se sagne, podigne Dunningov revolver, a onda mu izvadi nož i čizme i drugi revolver iz korica.

– Za koga je bila ova klopka, Dunning? Je li to trebalo da bude skandal? Je li trebalo da pronađu mene i mrtvu gospođu Bascomb u istom krevetu?

– Zaustavite mi krvarenje pa ću vam sve reći.

Spur uzme jastuk s naslonjača i pristisne ga Dunningu na ranu. Dunning jaukne od bola.

Tada se odozgo začuje krik. Malo zatim Spur ugleda Bascomba kako juri niz stepenice držeći u ruci revolver. Nasumce je pucao, pa je umjesto Dunninga pogodio veliki svijetnjak na stropu. Spur ga zgrabi prije nego što je ponovo pritisnuo obarač.

— Bascombe, urazumi se! Dunning će ići na vješala, a i Galloway. On mu je naredio da dođe ovamo.

Premda ga je rana boljela, Dunning se nasmijao.

— Dakako, Bascombe! Ispričaj mu kako ste ti i Galloway krali. Kaži mu kako ste ti i Galloway podijelili okrug i cijedili iz ljudi svaki dinar. Ispričaj mu sve, Bascombe!

Bascomb bespomoćno sjedne i stane jecati.

Spur je znao da Dunning govori istinu.

— Gospodine Bascombe, žao mi je zbog vaše žene. Dunning će zbog toga na vješala. Želite li da pozovem pogrebno društvo?

Bascomb kimne.

Spur pride Dunningu i odvede ga k liječniku. Nakon toga u zatvor. Morao je doznati kada će sudac doći u grad, jer je trebalo podići optužnicu protiv Dunninga.

A Bascomb? Radio je s Gallowayem! Spuru je dakle predstojao dugačak razgovor s njim.

XIV

Spur McCoy je sjedio u svom uredu i po tko zna koji put šiljio

olovku koju zapravo nije trebao šiljiti.

Tobyja nije bilo već dva sata, a u gradu nije bilo mnogo mjesta koja je morao provjeriti. Kad se nekoliko minuta kasnije pojavio na vratima, veselo se smijao i bio pomalo nesiguran na nogama. Oči su mu bile zamučene.

— Toby, jesi li pio na dužnosti?

— Samo malo, šerife.

— A jesi li prikupio podatke što sam ih tražio?

— Dakako — smijuljio se.

— Toby, pijan si.

— Oh... da, mislim da imate pravo. Nisam osoba koju treba poslati u javnu kuću.

— Nisi se morao pobrinuti za svaku od onih djevojaka!

— A kako sam drukčije mogao doznati ono što je trebalo?

— I što je sa čovjekom o kojem si se raspitivao?

— Bio je redovita mušterija. Dolazio je najmanje dva puta tjedno. Nikad nije pravio neprilike, uvijek je plaćao. Odnosio se prema djevojkama kao prema damama.

— Dobro. Odspavaj malo. Ja ću zaključati vrata, da te nitko ne uznemiruje. Moram nešto obaviti u gradu.

Spur je dao Clintu Bascombu četiri sata vremena da se priбере i sad je došao u njegovu banku na razgovor. Bascomb ga je dočekao mračno raspoložen i u pomalo obrambenom stavu, ali više nije bilo ni tračka boli na njegovu licu.

– Gdje bismo mogli razgovarati nasamu? – upita Spur.

Bascomb ga povede u sobicu u kojoj se brojio novac i u kojoj je bilo malo skladište.

– Ima nekoliko stvari o kojima bih s tobom želio popričati – počne Spur. – Najprije ću ti reći da znam da se ti i tvoja pokojna žena niste mnogo voljeli i da si posjećivao javnu kuću najmanje dva puta tjedno. Stoga mi nemoj prodavati priču o svojoj tuzi. Osim toga, moraš znati da sam tvoju ženu pronašao голу u krevetu. Pretpostavljam da mi je bilo namijenjeno mjesto pokraj nje. Dakako, i ja bih bio mrtav, ali to nije uspjelo. Možeš li mi nešto reći o svemu tome?

– Ne razumijem o čemu govoriš, šerife.

– Dakle ne želiš govoriti. Htio bih da znaš da sam danas poslao poruku u Fort Worth i zatražio da nam pošalju nekoga tko će po službenoj dužnosti provjeriti poslovne knjige ovoga okruga. Čovjek će stići za tjedan dana, a dotad će poslovne knjige biti zaključane.

Bascomb problijedi, ali ne reče ni riječi.

– Ako ne želiš govoriti ni o tome, kaži mi kakve su veze između tebe i Doaka Gallowaya?

– Galloway ima novac u ovoj banci, i to priličan iznos. Prije dvije godine izgubio je mnogo stoke u poplavi i ja sam mu posudio novac kako bi pokrio barem dio gubitaka od četrdeset

tisuća dolara. Želio je da to ostane tajna.

Bascomb kimne.

– A što kažeš o onome što je izjavio Dunning?

– On je ubojica i nitko mu ne može vjerovati.

– Ja mu vjerujem, jer je Galloway sposoban za nešto takvo, a za to mu je trebao povjerljiv čovjek, netko tko je u Okružnom vijeću.

– Ne znam o čemu govoriš.

– Važno je da ja znam. Čovjek koji će provjeriti okružne poslovne knjige stići će za tjedan dana, a sudac tjedan dana nakon toga. Imamo dovoljno vremena da podignemo optužnicu protiv tebe. Bascombe, savjetujem ti da ne pokušaš pobjeći. Postavit ću stražare oko tvoje kuće i oko škole. Ne poznajem teksaške zatvore, ali netko mi je jednom pričao da su najstroži u zemlji, osim onog u Yumi. Jesi li čuo za to?

– Šerife, ne namjeravam bježati.

– Ionako bih te brzo pronašao. Možda nisi znao da je u Chicagu osnovana služba koja vodi kartoteku svih kriminalaca u zemlji, njihove biografije, karakteristike, navike... Dovoljno je poslati poruke po cijeloj zemlji. Jesi li razumio?

Bascomb kimne a Spur opazi da mu se čelo orosilo znojem.

– To bi bilo sve, Bascombe. Nadam se da nećeš napuštati grad. Ako mi želiš nešto reći, vrata moga ureda uvijek su otvorena. – Prije nego što će

otvoriti vrata, Spur se okrene.
– Možda možemo nešto pokušati. Znam da to čine na Istoku. Morao bi priznati da si radio nešto nezakonito, ali i garantirati da ćeš nadoknaditi svu štetu. Okrug bi tada mogao odustati od tužbe ili je odložiti i ti bi bio uvjetno pušten iz zatvora. Razmisli o tome.

Spur zatvori sa sobom vrata i izađe iz banke. Kad je prošao pokraj trgovine mješovitom robom, zastane i vrati se do ulaza. Katie ga je vidjela i dala mu znak da uđe. Nosila je smeđu haljinu s bijelim šarama i vrpčama oko rukava. Spur se prisjeti kakva se ljepota krije ispod haljine.

– Pozivam te danas na večeru – reče Katie.

– Hoće li biti velika zabava?
– Prilična. Bit ćemo nas dvoje. Pronaći ću bocu dobrog vina i prirediti svoj specijalitet: odrezak s prženim krumpirom.

– To je moje omiljeno jelo – odvratila Spur i privije je k sebi, ali ona se odmakne.

– Oh, nemoj sada, jer ću morati zatvoriti trgovinu.

U tom trenutku začuje se zvonce na ulazu i Spur se nasmije:

– Spasilo te zvonce.
– Dodi u šest. Tada zatvaram.

Spur kimne i ode kroz stražnji ulaz.

Kad se vratio u svoj ured, probudi Tobija i skuha mu kavu, a zatim ga ostavi i vrati se na ulicu. Clearwater je bio lijep

gradić i imao je sve uvjete da postane pravi grad, dakako, ako se oslobodi Doaka Gallowaya.

Spuru je još nedostajao jedan važan svjedok: Zane Smith. Ipak, postojao je način i dovoljno dokaza za tužbu protiv Gallowaya: dva crteža napadača što ih je nacrtao Rogersov sin i govedo što je bilo ukradeno s njegova ranča.

Spur prođe mimo banke. Kroz prozor je vidio Clintu Bascomb. Sjedio je pognute glave. Spur uđe u obližnju krčmu i naručio pivo. Bilo je već prošlo pet sati. Čekao je da Katie zatvori trgovinu. Nasmiješio se pri pomisli na ugodnu večer.

Neki čovjek otvori ulazna vrata i zaviri unutra.

– Dodite brzo, šerife! Pred bankom je neki metež.

Spur potrči prema banci. Ondje se već okupilo tridesetak ljudi. Jedan namještenik zaključao je ulazna vrata. Dovikivao je:

– Kažite im da je njihov novac siguran i da neću otvoriti dok se ne odmaknu. Unutra se dogodila nesreća.

Kad je ušao, Spur opazi da je namještenik za njim zaključao vrata. Čovjek ga povede prema sobi u kojoj je razgovarao s Bascombom. Kad su ušli, Spur ugleda Bascomb kako leži na podu smrskane glave. Upita se je li posrijedi ubojstvo ili samoubojstvo.

– Kaži svima koji su bili u banci kad se čuo pucanj da že-

lim s njima razgovarati – reče Spur bankovnom službeniku. – Postoji li još neki način da se uđe u ovu sobu?

– Ne, šerife.

– Jesi li vidio kad je Bascomb ušao ovamo?

– Da. Ušao je sam. Bio je neraspoložen cijelo popodne. Mislili smo da je to zbog smrti njegove žene.

– Je li netko izvana razgovarao s njim nakon mog posjeta?

– Nije.

– Kakve su tvoje dužnosti u banci?

– Ja sam Bascombov zamjenik i blagajnik. Ovdje radim već petnaest godina.

– Znači da znaš sve o poslovanju.

– Bolje od svih ostalih.

– Želim da me izvijestiš kakvu je i koliku imovinu posjedovao Bascomb. Osim toga, želim znati kako su prikupljeni porezi i postoje li nepravilnosti u vođenju računa ovog okruga.

– Za to će mi trebati vremena.

– Imaš pred sobom cijelu noć. Očekujem da će banka sutra raditi kao i obično.

– Dobro, šerife. Kažite mi zašto je to učinio?

– Preplašio se.

– Čega se bojao?

– Javnog ismijavanja i zatvora.

– Ne razumijem.

– Bascomb je krao novac koji je pripadao ovom okrugu, i to godinama.

Spur izađe iz banke i obrati

se gomili. Sada je tu bilo stotinjak ljudi.

– Građani, banka je sada zatvorena, ali sutra će raditi kao i obično. Ova banka je sigurna i nemate se čega bojati. Clint Bascomb se ubio. Kao što većina vas već zna, danas je ubijena njegova žena i on to nije mogao podnijeti. Njegova smrt ne dovodi u pitanje poslovanje banke. Sad vas molim da se razidete i, ponavljam, ova banka je posve sigurna.

Malo kasnije Spur je već bio pred Katinim vratima.

XV

Spur se odmakne od stola i nasmiješi se Katie.

– Ne mogu vjerovati da ovako zavodljiva i lijepa žena može tako dobro kuhati.

– To bi trebalo da bude kompliment – reče Katie i odmakne pramen tamnocrvene kose što joj je padala na ramena. – A sad ćemo dijeliti karte da vidimo tko će oprati sude – smijala se. – Šalim se, Spure McCoy. Sude može čekati. Mogu ga oprati kad god hoću, ali ovako zgodnog momka ne vidam svaki dan.

– Čini se da je vrijeme da izujem čizme – nasmiješi se Spur.

Pošli su do sofe i ona sjedne pokraj njega naslonivši mu glavnu na rame.

– Kako si postala vlasnica trgovine?

– Mislim da sam ti to već rekla. Moj otac je to započeo, ali iznenada je umro. Liječnik je

rekao da ga je izdalo srce. Tako sam naslijedila trgovinu i potrudila se da uspješno posluje.

– Čini mi se da ti dobro ide.

– Da. A kako to da si ti došao u Clearwater i postao šerif?

– Nisam imao sreće – reče on i poljubi je.

Razgovor je bio prekinut. On je ponovo poljubi i pomiluje po grudima.

– Spure, sve mi se čini da se u ovom gradu nećeš dugo zadržati. Čim zavedeš red, otići ćeš.

Spur je razmišljao kako bi bilo jednostavno prestati putovati i početi živjeti u ovom malom gradu zajedno s Katie. Mogli bi se vjenčati, stvoriti obitelj... On zadržti. O čemu to razmišlja?

– Ti si potpuno šašav, Spure. Jesi li to znao? Hoćeš li se oženiti mnome?

– Eh, pa ne znam tko je ovdje lud. Ja bih tebe morao zaprositi, a ne ti mene. Ne, neću se oženiti, ali hvala ti što si me to pitala. Već sam počeo brinuti. Imam blizu trideset godina, a ovo mi je tek druga bračna ponuda.

Oboje se nasmiju i ona ga povede u kuhinju, gdje ih je čekala boca dobrog vina.

Malo kasnije bili su u njezinoj spavaćoj sobi, vodili ljubav, pričali, šaputali jedno drugom, a oko ponoći Katie pođe u kuhinju i ponovo im pripremi jelo.

Spur je jeo kao da odavno ništa nije okusio.

– Kako ti ne uspijeva da se udebljaš, a možeš toliko pojesti?

– Mnogo vježbam – odvratila on i nasmije se.

Ponovo su vodili ljubav.

– Pitam se je li nam ovo posljednji put da smo zajedno – reče Katie prije nego što su zaspali, a bila su već tri sata ujutro.

– Obećavam ti da nije i ne smije biti posljednji put – reče Spur.

Nije mogao zamisliti da bi ovo bilo posljednji put.

XVI

Sljedećeg jutra Spur uđe u svoj ured. Toby je još spavao.

Kočija je stizala oko podne i Spur je dočeka zajedno s velikim brojem stanovnika Clearwatera. Dolazila je iz Fort Wortha. Među prispjelom poštom Spur je dobio poruku da će sudac Harley P. Johnson doći u Clearwater za tjedan dana i riješiti sve podnesene tužbe.

Spur zatim posjeti Paula Victora.

– Želio bih da se što prije skupi odred od četrdeset dobrovoljaca – reče mu Spur. – Moramo otići na Gallowayev ranč, i to što prije. Neke budu naoružani kao i posljednji put.

– Čini se da nam uskoro dolazi sudac, je li, šerife? – nasmiješi se Victor.

– Dolazi za tjedan dana.

– Dobro. Odred će biti spreman u podne.

– Ljudi bi morali ponijeti hrane i vode, jer bi se moglo dogoditi da na ranču nađemo naoružani otpor – napomene Spur.

Straže oko grada bile su povučene, a Spur pošalje Olivera da stražari uz put prema Gallowayevu ranču.

– Nemoj nikome dopustiti da krene prema ranču – reče mu Spur. – Želim da iznenadimo Gallowaya.

Brzo su se približavali ranču. Usput nikoga nisu sreli. Oliver je zapamtio mjesto gdje su posljednji put vidjeli stražara i dok su ostali čekali, provjerio je okolicu. Za nekoliko minuta Oliver se vrati i mahne im da nastave put. Sve je bilo čisto, nigdje nije bilo stražara.

Spur je ovaj put donio dalekozor. Sakrili su se u šumarku oko dva kilometra daleko od ranča. Na ranču je sve bilo mirno, bez uobičajene užurbanosti.

Spur podijeli odred i jednu skupinu pošalje na ranč zaobilaznim putem. Tu skupinu vodio je Paul Victor. Bilo je pet sati i trideset minuta. Spur se nadao da će sve biti gotovo prije mraka. Upozorio je svoje ljude da ne pucaju prije njegove zapovijedi. Želio je uhapsiti Gallowaya bez nasilja.

Kad su bili udaljeni od ranča samo nekoliko stotina metara, Spur podbode konja u galop.

Opazivši ih, dvojica radnika s ranča potrče prema kaubojskoj spavaonici, a jedan pojuri u Doakovu kuću.

Kad je odred bio stotinjak metara daleko od kuće, iz nje dopru pucnjevi. Malo zatim odred opkoli kuću.

– Galloway, ovdje je šerif! –

vikne Spur. – Uhapšen si. Kaži svojim ljudima da se predaju, inače će im biti suđeno zajedno s tobom! Nikome se ništa neće dogoditi ako mirno izađeš i predaš se.

Dvojica Gallowayevih radnika izađu iz brvnare podignutih ruku, a jedan izađe iz štaglja. Jedan se pak skrivao iza drvenog zida. Imao je pušku i nišanio u Spura, ali bio je pogođen prije nego što je uspio pritisnuti obarač.

Tada stigne Paul Victor sa svojom grupom i njegov dolazak obeshrabri i one što su bili u kući. Nitko nije pucao, ali nitko nije ni izlazio iz kuće.

– Galloway, ništa nećeš postići time što se skrivaš u kući. Opkoljen si! Želiš li da zapalimo zgradu?

– Koga si to doveo sa sobom, šerife? – začuje se iz kuće Gallowayev glas. – Možeš li mi garantirati da ću čitav stići u grad?

– Nisu svi ljudi kao ti, Galloway. Ovi ljudi su građani Clearwatera i ne krše zakon. Oni žele da ti sudi zakon, a ne linč. Izadi ili ćemo doći po tebe. Dajem ti dvije minute da odlučiš.

Spur se tada brzo dogovori s dva svoja čovjeka. Oni smjesta obidu kuću i stavši uz zid, počnu se približavati ulaznim vratima.

Ponovo se začuje glas iz kuće:

– Šerife, hoću da udaljiš svoje ljude. Želim se boriti s tobom. Samo ti i ja. Nisam više brz kao nekad, ali mislim da te mogu

pobijediti. Ako pobijedim, otići ću u Kaliforniju. Bolje i to nego biti obješen.

Spur pogleda prema vratima. Njegovi ljudi bili su blizu ulaza.

— Zašto bih se nagađao s tobom, kad imam sve dokaze za tužbu? — odgovori Spur.

— Zar nisi uvjeren da me možeš pobijediti? Tako ovaj okrug ne bi trošio novac na suđenje. Osim toga, ti si muškarac i ako se smatraš muškarcem, nećeš odbiti izazov.

Spur se zadovoljno nasmiješi. Stupica je bila gotova. Zatim se dogovori s Paulom Victorom i ovaj odmah izda naredbu da se ljudi udalje.

— Nisam baš oduševljen, ali prihvaćam tvoj prijedlog, Galloway. Pazi, ne želim da mi netko puca u leđa. Moji ljudi će paziti na svaki krov i svaki zid. Ako netko sprema podvalu, bit će mrtav!

— Mnogo pričaš, McCoy. Izaći ću čim opašem revolver.

Spur pogleda svoje ljude pripijene uz zidove do vrata. Znali su što moraju učiniti kad Galloway izađe.

Čekao je. Nakon nekoliko minuta velika ulazna vrata polako se otvore. Na pragu je stajao Galloway. Bio je odjeven u vojničku uniformu a o boku mu je visila sablja. U ruci je držao revolver.

— Čini mi se da si čovjek od riječi — reče Galloway promatrajući ljude koji su se povukli onako kako je želio.

On prekorači prag i u tom

trenutku ga obore dvojica što su stajali uz ulaz. Spur opazi da u tami iza ulaznih vrata nešto komeša i on zapuca a onda naredi svojim ljudima da budu spremni za paljbu na njegov znak.

Zatim se okrene prema kući i pozove one koji su se unutra skrivali. Zaprijeti im da će pucati ako odmah ne izađu.

Malo zatim izađu trojica uzdignutih ruku, a za njima i kuhar s mladom Meksikankom. Spur ih upita je li netko ostao unutra.

— Ne, svi smo izašli — reče jedan od njih, ali u taj tren zagrmí puška s prozora prvog kata.

Spur potrči i uđe u kuću.

— Silazi! — vikne kad je došao do stepenica. — Ništa ti se neće dogoditi. Ako budemo morali doći po tebe, bit će ti sudebno i bit ćeš obješen.

— Nemojte pucati! Evo, dolazim! Učinio sam ono što mi je gazda zapovjedio. Nikoga nisam ozlijedio.

Bio je to mladić od dvadesetak godina. Oči su mu divlje sjale. Bio je malouman.

Spur naredi svojim ljudima da ne pucaju a on razoruža mladića.

Spuštao se mrak. Kuharica reče šerifu da ima dovoljno jela za sve. Spur naredi predradniku Billyju Utleyju da okupi kaboje, da večeraju i pođu spavati. Zatim se s njim dogovori o daljnjem vođenju ranča. Billy Utley vodit će poslove na ranču za

vrijeme suđenja Doaku Gallowayu. Radovi na ranču nisu smjeli prestati zbog suđenja. Billy će redovito obavještavati Spura o svemu što se događa na ranču.

Bilo je suviše kasno za povratak u grad, pa su svi večerali i prespavali na ranču.

Spur je ujutro razgovarao s radnicima na ranču i dvojica su izjavila da su onu petoricu što su napala Rogersov ranč vidjeli u razgovoru s Gallowayom i da su nakon toga odjahali u pravcu Rogersova ranča. Nisu mnogo znali, ali Spur se nadao da će i to pomoći na suđenju, pa ih je poveo u grad.

Galloway je rekao da ne može jahati, a radnici su to potvrdili. Brzo je pronađena kočija. Krenuli su oko deset ujutro, a kad su se približili gradu, Spur raspusti odred.

XVII

Čim su se vratili u grad, Spur se okupa, presvuče i pođe u Okružni ured, gdje su ga već čekali papiri spremni za potpis. Bile su to tužbe protiv Dunnin-ga, optuženog za ubojstvo Agnes Bascomb, i protiv Doaka Gallowaya. Kad se vratio u hotel, Spur u svojoj sobi nađe Holly. Vratila se iz kupovine. Kupila je novu haljinu i sad je bila još ljepša. On je poljubi, a onda povede na kasni ručak. Obavijestio ju je da je njezin bivši gazda uhapšen.

– Jesi li odlučila što ćeš ubuduće raditi, Holly Kane?

– Udat ću se i imati djecu.
– Možda će biti bolje da se odseliš iz ovoga grada. Ljudi će te dugo pamtit po vezi što si je imala s Gallowayem.

– Misliš li da me nijedan muškarac u ovom gradu ne bi htio za ženu?

– Pokušat ću ti pomoći.

– A što je s tobom, Spure? Hoćeš li se ti mnome oženiti?

– Moj posao mi ne dopušta da se oženim. Nikada nisam kod kuće.

– A osim toga, još ti nije do ženidbe. To sam već čula. – Ona napući usne i uzdahne. – Čini mi se da je ipak najbolje da se preselim u drugi grad.

– Od čega ćeš živjeti? Ne bih te htio vidjeti u nekom baru.

– Ti znaš da bih bila dobra u toj vrsti posla – nasmije se ona.

– Gotovo svaka žena se time može baviti, ali ja za tebe želim pronaći nešto bolje.

Ona uzdahne i obriše suze što su joj navrle na oči.

– Hvala ti. Doista si dobar prema meni.

Prije nego što su završili jelo, došao je Toby s viješću da je revizor stigao u grad. Spur se ispriča Holly i pođe u Okružni ured, gdje je revizora upoznao s poslom koji ga čeka. Čovjek letimično pregleda knjige i račune, a zatim izvijesti Spura kako se nada da će posao biti gotov za dva dana.

Spur potom pođe u banku, gdje se posao odvijao kao i obično. Pride mu blagajnik Tag-

gart, čovjek s kojim je razgovarao nakon Bascombova samoubojstva, i reče da je pregledao šefove poslovne knjige.

— Imali ste pravo, šerife. Bascomb je bio vrlo bogat, samo mi nije jasno odakle mu toliki novac.

— Krao je novac što je pripadao ovom okrugu — reče Spur i uzme veliku zapečaćenu omotnicu koju mu je pružio Taggart. — Ima li kakvih nepriklina u poslovanju?

— Nikakvih. Uvjerili smo ljude da je sve kao i prije time što smo nekolicini isplatili oveće svote s njihovih računa.

— Pozvali smo državnog službenika i on je stigao iz Fort Wortha — reče Spur. — Upravo pregledava knjige i račune u Okružnom uredu, a kad ondje završi posao, doći će u banku. Pazi da ne nastane metež i da se građani ponovo ne uznemire. Ako sud odredi da banka mora platiti recimo deset ili dvadeset tisuća dolara odštete u korist ovoga okruga, hoće li se to moći isplatiti a da banka ne bankrotira?

— Svakako — kimne Taggart.

— Otkrio sam da je na Bascombovu imenu novac u dvjema bankama u Fort Worthu. Takve ćemo dugove moći isplatiti s tih računa. Nikako ne razumijem otkud mu toliki novac.

— Isplati se biti lopov i pro-nevjeritelj samo ako dovoljno dugo živiš, a to Bascombu nije uspjelo. Kasnije ćemo o tome razgovarati, a dotad nemoj ni-

kome kazati ni riječi, čak ni svojoj ženi — reče Spur i ode.

Vrativši se u svoj ured, Spur napiše pismo senatoru, u kojem ga je obavijestio o svemu što se dogodilo, uz napomenu da će vjerojatno sve biti sređeno za petnaestak dana i da će mu telegrafirati čim stigne u Fort Worth.

Malo zatim začuje se vika iz zatvora. Toby je na nekoga vikao. Spur otvori vrata i Toby mu reče:

— Galloway te želi vidjeti, šerife. Dao mi je ovaj zlatnik od dvadeset dolara samo da te što prije dovedem.

Spur uzme zlatnik i pride ćeliji.

— Ako još jednom pokušaš podmititi moga pomoćnika, gurnut ću ti zlatnik u grlo — reče i baci zlatnik kroz rešetke u ćeliju.

— Polako, šerife. Obojica smo razumni ljudi i nadam se da shvaćaš kako ne mislim sjediti ovdje i čekati da me hrpa glupana iz porote pošalje na vješala.

— To bi se lako moglo dogoditi, Galloway. Suviše si dugo zlostavljao ovaj grad.

— Šerife, ti si čovjek širokih pogleda i mislim da ćemo se moći nagoditi. Mogao bih pobjeći po mraku, a ti bi onda potjeru odveo u drugom pravcu.

— A zašto bih učinio takvu glupost, Galloway?

— Zato da više ne bi morao raditi.

– Dugo ćeš me morati nagovarati, Galloway.

– Ali mi još razgovaramo, je li tako? – smiješio se Galloway i Spur se učini da iz tog čovjeka viri sam vrag. – Možemo početi razgovarati o dvadeset tisuća dolara. Zamisli što bi sve mogao učiniti u Chicagu da imaš toliko novaca!

– Nije dosta. Za mnom će biti raspisana potjernica. Morao bih dobiti najmanje četrdeset tisuća u gotovu.

– Nisam siguran da odmah mogu nabaviti toliku gotovinu – zamišljeno će Galloway. – Kada dolazi sudac?

– Pokušao bi i to, je li, Galloway? – ljutito će Spur. – Ne bih od tebe uzeo ni četrdeset centa! Želim da te pošalju na vješala. Osim toga, nemaš ni centa. U gradu je čovjek kojeg su poslale vlasti i on sada provjerava sve što se odnosi na poslove ovoga okruga. Znaš li da je Bascomb počinio samoubojstvo? Nemaš više ortaka, a kad završi provjera poslovanja banke i okruga, nećeš imati niti centa.

Galloway je bio zaprepašten.

– Bascomb se više ne može petljati u te poslove i sad ćemo saznati koliko ste ti i on ukrali posljednjih petnaestak godina.

– Ne, to nije moguće! Nitko to nije znao!

– Bascomb je znao, a kad si dao ubiti njegovu ženu, postalo mu je jasno kakav si prijatelj.

– Ti si mrtav čovjek, šerife!

– bijesno će Galloway. – Doče-

pat će te se jedan od mojih ljudi. Imam ih posvuda!

Spur izađe i zalupi vratima što su dijelila ćelije od njegova ureda.

– Galloway ne smije primati posjete! – reče Spur svom pomoćniku.

Sedamdesetak kilometara sjevernije Matt Rogers je sjedio uz malu vatru. Upravo je pojeo počene zečetine.

– Izvrsno je, je li? – javi se glas s druge strane ognjišta.

– Umukni, Smithe! Trebalo je da te ubijem kad mi se pružila prilika. Ti si smeće, a ne čovjek.

– Ipak me nisi ubio. Čak si mi dao pola pečenog zeca.

– Trebalo bi me zatvoriti zbog gluposti – reče Matt.

Da, da, trebalo je da ga odmah ubije, a ne da mu sveže ruke i noge. Čovjek nikad ne može biti siguran, pomislio je Matt.

– Već sam ti rekao, čovječe. Nemam nikakve veze s ubijanjem tvoje obitelji. Ja sam čuvao konje. Weed je bio ludak. On je volio ubijati ljude.

– Umukni! – vikne Matt. – Ne želim slušati o tome! – On izvuče revolver i približi se Zaneu. – Sad ćemo se poigrati, ubojico. Ovu igru zovu šest prema jedan. – On izvadi četiri metka iz bubnja revolvera i jedan pokaže Zaneu. – Jesi li ikad igrao ovu igru, Smithe?

– To nije zabava. To je ludost.

– Ti se ovoga igraš cijeli svoj život, Smithe. Zašto?

Matt Rogers zavrti bubanj, a onda uperi cijev u Zanea i pritisne obarač. Čulo se samo škljocanje.

– Zaboga! Ti si ludak!

– Ti si ubio moju obitelj! Ja samo tražim način kako da se namučiš prije smrti.

Matt nastavi igru. Zane je urlao od straha.

– Hej, Rogerse! Imam novac, mnogo novca! Sakrio sam ga poslije jedne pljačke. Moji ortaci su mrtvi i sad je sve moje. Sve ću ti dati, samo prekini ovu igru!

– Da prestanem? Ni govora! Dugo se nisam ovako zabavljao. Uostalom, dosad si imao vrašku sreću. Eto, već sam nekoliko puta okrenuo bubanj i pritisnuo obarač i svaki put ti se posrećilo, jer se bubanj zaustavio na mjestu gdje nije bilo metka.

XVIII

Tri dana kasnije u Clearwater je stigao sudac Johnson. Nakon kraćeg odmora počeo je raditi.

Johnson je bio ljudina, visok kao Spur ali krupniji, gustih obrva i kose i istaknute brade. Izgledao je kao čovjek koji ne trpi prigovore i koji, kad jedanput nešto odluči, od toga ne odustaje.

U uvodnoj riječi je kazao da ostaje u gradu dok se ne riješe sve tužbe i da neće otezati u donošenju odluka.

Prvi slučaj je bilo ubojstvo

Agnes Bascomb, a optuženi je bio Ian Dunning. Okružni tužitelj Ted Oxley iznio je sve poznate činjenice i pismo upućeno Clintu Bascombu za koje se pretpostavljalo da ga je poslao Doak Galloway. Spur je bio svjedok:

– Prišao sam kući sa stražnje strane, uspeo se na nadstrešnicu i preko nje ušao kroz prozor u sobu, gdje je ležala ubijena. Zatim sam sišao u prizemlje, gdje je optuženi Dunning razgovarao s Clintom Bascombom. Dunning me opazio i pokušao me ubiti, ali ja sam ga ranio i zatim uhapsio.

– Je li optuženi nešto rekao? – upita okružni tužitelj.

– Da. Uporno je ponavljao da će Doak Galloway doći na sastanak. Kad je Bascomb otcrio da mu je žena mrtva, uzeo je pištolj i pokušao ubiti Dunninga. Dunning je tada počeo vikati da će svakome reći kako su Bascomb i Galloway krali.

– Je li optuženi u trenutku hapšenja posjedovao nož?

– Da. Nož je bio uprljan svježom krvlju.

– Kako je ubijena gospođa Bascomb, šerife?

– Prerezan joj je vrat i iskrvarila ja.

– Je li nož koji je imao optuženi mogao napraviti takvu ranu?

– Jest.

– Što se još dogodilo u Bascombovoj kući?

– Našli smo zaklana dva ve-

lika psa čuvara. Ubijeni su vojničkim noževima.

– Jesu li takvi noževi nađeni u Bascombovoj kući?

– Da. Bili su krvavi.

U to doba optuženi često nije imao svoga odvjetnika. Dunning ga nije mogao platiti, a nove države, kao što je bio i Teksas, nisu mogle svakom optuženom osigurati branitelja. Galloway se nije pobrinuo da njegov čovjek ima barem savjetnika a nije mu poslao ni svoga odvjetnika iz Fort Wortha.

Dunning se pokazao rječitim nego što je Spur očekivao. Činilo se kao da je već bio na sudu ili pak da zna nešto o sudskim procesima i zakonima. Izjavio je da ne postoje opipljivi dokazi da je on ubio Agnes Bascomb. Kazao je da je samo nosio poruku za Clintu Bascomba i da je usput svratio k njegovoj ženi da joj kaže kako će joj muž uskoro doći kući. Rekao je da je vidio kako je šerif ubio pse čuware.

Spur je bio zaprepašten. Dobar odvjetnik ne bi bio mnogo bolji u obrani od samog Dunninga, a ovaj je sada zadovoljno sjedio na klupi i smješкао se. Bio je siguran da će biti oslobođen optužbe.

Sudac je pažljivo slušao obranu optuženog. Spur je tek sada shvatio da doista nema pravih dokaza da je Dunning počinio ubojstvo, premda je on bio uvjeren da je Dunning ubojica. Imao je motiv i dovoljno vremena. Radio je za Gallowaya, koji

je očito želio ukloniti Bascomba, jer mu je počeo smetati.

Sudac je šutke čitao spise i bilješke. Često su suci donosili odluke tek nakon nekoliko dana, ali činilo se da Johnson ne pripada takvima.

– Ovo nije običan slučaj – započne sudac Johnson. – Optužba ne raspolaze ničim, osim okolnostima i činjenicama. Nema nikakvih opipljivih dokaza protiv optuženog. Optuženi je odlučio da se sam brani, ali zakoni kažu da optuženi nije dužan sam sebe braniti, jer to često završava na njegovu štetu. Neka optuženi ustane.

Ian Dunning ustane. Smiješio se.

– Kao predsjedavajući ovoga suda okruga Galloway, država Teksas, ja sudac John F. Johnson, nalazim da je Ian Dunning kriv za ubojstvo i zato ga osuđujem na...

– Neee! – zaurla Dunning, skoči i zgrabi suca za vrat, ali brzo je bio svladan.

Sudac poravna odjelo i lupi čekićem po stolu da se publika smiri, pa nastavi:

– Ian Dunning se proglašava krivim zbog ubojstva i osuđuje na kaznu vješanjem. Zbog nasilne naravi optuženog presuda će biti izvršena već sutra ujutro u deset sati. Odvedite zatvorenika. Na redu je sljedeći slučaj.

Tada je pročitana tužba okruga Galloway protiv imovine Clintona Bascomba i Doaka Gallowaya zbog prijevara što

su počinjene u posljednjih dvanaest godina.

Okružni tužitelj je obavijestio sud da optuženi Doak Galloway ne može prisustvovati suđenju i da ga zastupa odvjetnik.

Proces je trajao samo petnaest minuta. Revizor je podnio dokaze da su optuženi radili zajedno i potkradali novac što je pripadao okrugu. Uspjeli su to prikrivati, jer je godišnju kontrolu obavljao Clint Bascomb.

Sudac je brzo donio odluku. Optuženi moraju podmiriti štetu, i to svaki polovicu navedenog iznosa od sedamdeset osam tisuća četrsto osamdeset dolara.

XIX

Spur je te noći loše spavao. Razgovarao je s okružnim tužiteljem o tužbi protiv Doaka Gallowaya, a suđenje je bilo zakazano za naredni dan. Spur je znao da nemaju dovoljno dokaza. Sve je ovisilo o sucu. Svima je bilo jasno da je Doak Galloway kriv, ali za to je trebalo imati prave dokaze i svjedoke. Spuru je, po tko zna koji put, bilo krivo što nije krenuo za Matom Rogersom, koji se nije javio otkako je krenuo u potragu za Zaneom Smithom. Osim toga, nije znao hoće li Galloway odlučiti da presudu donese porota ili sudac.

Spur je toga jutra ustao umoran i uznemiren. Suđenje je počinjalo u devet sati. Kad je stigao sa svojim zatvorenikom, sudnica je već bila puna.

Gallowayev odvjetnik se, na Spurovo iznenađenje, odlučio za porotu. Ubrzo je od prisutnih građana napravljen popis porotnika.

Glavna optužba se odnosila na napad i ubojstva na račun Matta Rogersa. Svjedočio je Spur. Ispričao je sve što je znao o napadu, naveo crteže malog Williija Rogersa, spomenuo svoje traganje za počiniteljima na temelju tih crteža, Raoulovu smrt, ubojstvo Weeda iz zasjede i bijeg Zanea Smitha.

Zatim su svjedočili građani. Govorili su o Galloweyevoj tiraniji, o njegovu sinu koji je bio vlasnik bara i javne kuće, o smrti četvorice šerifa koji su bili ubijeni pošto im je postavljena klopka.

Gallowayev branitelj je vrlo često ulagao prigovor napominjući da se to ne odnosi na predmet glavne tužbe, a sudac je prigovor često uvažavao.

Okružni tužitelj je zatim govorio o Gallowayevim pokušajima da se domogne ranča Matta Rogersa. Pokazano je i govedo s novim žigom što je pronađeno na Gallowayevu ranču.

Dva puta je obrana tražila prekid procesa zbog nedostatka dokaza, ali sudac je zahtijevao da se suđenje nastavi. Jedino je od tužitelja tražio da se ograniči na činjenice usko povezane s tužbom, to jest s napadom i ubojstvima na ranču Matta Rogersa.

Sredinom popodneva riječ je preuzela obrana. Gallowayev

odvjetnik ponovo je zatražio da se proces prekine, ali to je odbijeno. Tada su pristupila dva svjedoka koja su pokušala dokazati da je Doak-Galloway poštovao zakone.

Okružni tužitelj došapne Spuru kako se boji da će sve krenuti naopako, jer nemaju nijedog pravog svjedoka koji bi potvrdio da je Doak-Galloway naredio napad na Rogersov ranč.

A tada do njih dopru povici s ulice i malo zatim u sudsku dvoranu uđe visok mršav čovjek vodeći nižeg čovjeka ranjenog u rame i u obje noge.

Visok čobjek bio je Matt Rogers, a ranjenik Zane Smith.

Okružni tužitelj odmah reče sudu da je stigao glavni svjedok i da moli kraći odmor, nakon čega će svjedok pristupiti ispituivanju.

* * *

Suđenje je bilo završeno već nakon jednog sata. Zane Smith je pod prisegom izjavio da je Doak Galloway naredio svojim ljudima da napadnu ranč i ubiju svakoga koga ondje nađu. Zane se zaklinjao da on nikoga nije ubio, već da je samo podmetnuo požar. Optužen je za ubojstvo, palež, bijeg pred zakonom i pokušaj ubojstva Matta Rogersa te je strpan u zatvor.

Galloway je osuđen na smrt vješanjem i presuda je morala biti izvršena sljedećeg dana, kad će biti obješen i Ian Dunning jer je sudac odgodio izvr-

šenje njegove kazne zbog suđenja Gallowayu.

U dvorani je nastalo uzbudjenje. Nakon toga sve krčme u gradu točile su piće besplatno i nastalo je veliko veselje.

Spur je Matta odveo u hotel, smjestio ga u sobu, naručio za njega toplu kupku, a onda ga pozvao na dobru večeru. S njim je pošla i Holly Kane. Spur ju je upoznao s Mattom. Oči su joj zasvjetlucale a lice joj se zaru-menjelo. Matt joj se nasmiješio.

— Holly, lijepo ime! Jeste li iz ovoga grada?

— Da. Tražim posao.

— Siguran sam da ćete ga naći — odvrati Matt. — Djevojka lijepa poput vas morala bi biti na pozornici jednog od putujućih kazališta o kojima sam čuo pričati.

Holly mu tiho zahvali i ponikne pogledom.

Ubrzo su dobili naručeno jelo. Matt i Spur se odmah prihvate vilice i noža, a Holly je još neko vrijeme šutke promatrala rančera. Spur je spoznao da joj se nitko nikada nije svidio kao Matt.

Kad su večerali, Spur povede Matta da potpiše svoju tužbu za građansku parnicu protiv Doaka Gallowaya.

— Ne znam zašto to moram potpisati — reče Matt.

— Mogao bi dobiti dovoljno novca da kupiš novi ranč. Galloway ti duguje odštetu — odvrati Spur. — Doživo si težak udarac. Da sam bio na tvome mjestu, ne bih to mogao podni-

jeti, ali ti si uspio. Dokaz je i to što nisi na mjestu ubio Zanea Smitha.

Matt mu tada ispriča kako je pokušao mučiti Zanea i kako mu nije uspjelo da ga ubije. Na kraju je odustao, jer mu se činilo da će biti bolje ako ga ostavi na životu.

Prošla je ponoć kad su se vratili u hotel. Usput su zastali u svakoj krčmi, a imali su i razloga za slavlje.

To je bila prva noć koju Holly nije provela u Spurovoj sobi i on se iznenadio. Našao je poruku u kojoj je napisala da se želi odmoriti sama u svojoj sobi.

XX

Spur je stigao pred zatvor već u pet sati ujutro. Toby i Phillips bili su budni cijelu noć i pazili na osuđenike.

U osam sati osuđeni su dobili za doručak ono što su zaželjeli. Galloway je naručio obilan doručak i dvije čašice viskija, a Dunning je rekao da nije gladan.

Svjestina se počela okupljati oko zatvora još prije devet sati.

Galloway još nije vjerovao da će biti obješen.

— Neće vam uspjeti! — vikao je iz svoje ćelije. — Doći će netko od mojih ljudi i odvesti me iz grada!

Spur je razmotrio i tu mogućnost, pa je po okolnim krovovima postavio naoružane stražare.

Oko vješala se okupio cijeli grad. Glas o smaknuću brzo se

proširio po okolini, pa je grad bio pun kola u kojima su došli okolni rančeri.

Sve je bilo brzo gotovo i nakon nekoliko minuta liječnik je ustanovio smrt Doaka Gallowaya i Iana Dunninga.

Spur se vratio u svoj ured, a malo zatim došao je čovjek s porukom da sudac poslije ručka želi nastaviti suđenje. Na redu je bila tužba Matta Rogersa kojom traži odštetu od Doaka Gallowaya.

Spur potraži Matta. Nađe ga u hotelskom predvorju kako razgovara s Holly. Spur ga obavijesti o suđenju, koje će početi u jedan sat po podne.

— Što ja moram učiniti? — upita Matt.

— Ništa posebno. Odgovarat ćeš na pitanja ako ti ih sudac postavi — reče Spur.

— Hoćeš li i ti biti ondje?

— Možda.

— Dođi! — zamoli ga Matt, a onda pokaže na Holly. — Svida mi se ova dama. Ne znam gdje si je pronašao, ali drago mi je da si me s njom upoznao.

— Vidjet ćemo se na sudu — nasmiješi se Spur.

Spur zatim potraži Paula Victoria, kako bi se s njim dogovorio o predaji svoje šerifске dužnosti, koja je ionako bila privremena.

* * *

Sudac Johnson pozove Matta Rogersa:

— Neću odugovlačiti, gospodine Rogerse, jer znam što ste

SUPERSTRIP BIBLIOTEKA

alan ford

**Svakih četrnaest dana nove duhovite
dogodovštine Grupe TNT koja je
osvojila čitatelje širom naše zemlje!**

Potražite na svim kioscima!

sve proživjeli. U vašoj tužbi je navedeno da tražite odštetu za uništene zgrade i ukradenu stoku, ukupno dvadeset osam tisuća dolara. Iznos ćete dobiti u gotovini, ako bude moguće.

– Hvala – iznenađeno će Matt.

– Najprije smo smatrali da je odšteta za smrt članova vaše obitelji prevelika, ali uzevši u obzir nasilje, složili smo se s vašim zahtjevom. Sud nije upoznat s ukupnom vrijednošću imanja Doaka Gallowaya, no znamo da nema bliže rodbine. Osim toga, nekoliko računa otvoreno je na njegovo ime u bankama Fort Wortha. Prema tome, za svakog člana obitelji dobivate sto tisuća dolara u gotovini, ako je to moguće, a ako nije, dobivate ranč Doaka Gallowaya sa svom stokom i zgradama. Prelazi li vrijednost imovine Doaka Gallowaya iznos od trista dvadeset osam tisuća dolara, ostatkom će se koristiti okrug Galloway. Ako se u roku od pet godina ne javi nijedan član obitelji Doaka Gallowaya, sve preostale vrijednosti pripast će okrugu Galloway u trajno vlasništvo.

Spur je promatrao Matta, koji je bio posve zbunjen.

– Smiri se, Rogerse – reče mu. – Da si nekim slučajem ti bio ubijen, zar ne bi želio da se sud ovako probrine za članove tvoje obitelji?

Matt kimne.

– Da. Mislim da bi se Gloria složila s tim, ali ne znam hoću

li biti sposoban da vodim onako velik ranč kakav je Gallowayev.

– Naravno da hoćeš – reče Spur.

– Ti to možeš, Matte – složila se Holly. – Već si jednom uspio stvoriti ranč gotovo ni iz čega.

Matt je bio dirnut povjerenjem svojih prijatelja.

– Pa ako vi tako mislite – reče – onda ću se potruditi, ali nešto me ipak zabrinjava.

– Što to, Matte? – upita Holly.

– Na ranču je velika kuća i bit će u njoj mnogo posla. Ti si, Holly, rekla da tražiš posao, pa kad bi htjela...

– Pristajem!

– Ali još nisam rekao što bi radila – nasmiješi se Matt.

– Mogu raditi bilo što. Mogu kuhati, spremati, prati... samo ne znam jahati.

– Žao mi je, ali na tako velikom ranču ne mogu zaposliti one koji nemaju iskustva – ponovo se nasmiješi Matt – no trebam gazdaricu, a da se ne bi javili zli jezici, predlažem ti da se udaš za mene.

Holly poskoči od iznenađenja a onda mu pride i poljbi ga.

– O, koliko ti je dugo trebalo – nasmijala se i ponovo ga poljubila.

– Pođimo u hotel – predloži Matt. – Ondje ćemo u miru moći razgovarati.

– Mislim da ne trebate moje društvo – nasmije se Spur. – Matte, ne napuštaj grad dok na sudu ne bude sve sređeno.

Matt kimne, a onda rukom pod ruku krene s Holly prema hotelu.

– Spur pođe prema trgovini mješovitom robom. Nije mogao napustiti grad, a da još jednom

ne posjeti crvenokosu vlasnicu trgovine. Vesele iskrice zatitraju mu u očima na pomisao da će se možda jednoga dana radi lijepe Katie zauvijek vratiti u Clearwater.

– k r a j –

U PRIPREMI:

John Gray:
U ZNAKU KOLTA

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 7020 d, a za šest mjeseci 3510 d. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u koštit računa: SOUR »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-1216, za »Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,50. Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US 15,00.

Uplata na devizni račun 30301 – 620 – 16 – 25731 – 3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačke banke, Zagreb (za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI)

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 75.000 d, c/b stranica 50.000 d. Oslobođeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 1973. od 26. XI 1973. Rukopisi se ne vraćaju.

*vam predstavlja
svoje romane i stripove*

LASO

EVA

SUPERSTRIP

Tom i Jerry

CRAG

SIRIUS

MAGAZIN

erotika